

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Nicias

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

Numero verò haudquaquam æquiparandi sunt cum illis qui contra Lucillum steterunt, hi qui profligati fuerunt à Cimone. Quamobrem omnia inuicem estimanti difficilis sit explicatu disceptatio. Nam videntur & dii utriusque fuisse propitii, qui vni ea quæ perpetranda essent, alteri, quæ præcauenda, prænuntiauerunt. Ita dii quoque testimonium ambobus vt bonis & natura præditi diuina, dedere.

πλήρη δὲ ἐστὶ ἀξίον ὁρᾶσθαι τοῖς ἐπι Λούκουλλον συν-
ῆθοσι πρὸς ἑαυτὸν Κίμωνος κατὰ τὴν ἑξῆς. ὥστε πρὸς μετὰ
λαμβάνει πρὸς διαίτητον εἶ) τὴν κείνην. ἐπεὶ καὶ ὁ δαμό-
νιον ἀμφοτέροις εἴκειν διδόμενος ἡμέρας, τὰ μὲν ἀρχὴ κα-
πορτοῦ, τὰ δὲ ἀφ' οὐλάσθαι χεῖρ, περιμύλον. ὥστε καὶ
τὴν πρὸς τὴν ἑαυτὸν ἀφ' ἑαυτὸν ὡς ἀρχὴν ὡς ἀρχὴν καὶ
ἡίοις τὴν φύσιν ἀμφοτέροις.

PLUTARCHI

Vitæ comparatæ

NICIAE ET MARCI

CRASSI.

N I C I A S.

Q V A N D O visum nobis non absolum est, vt cum Nicia Crassum, & clades Parthicas contenderemus cum Scythulis, primum deprecandi & obsecrandi mihi sunt horum commentariorum lectores, vt in hac historia, in qua Thucydides supra ingenium humanum explicanda, affectu mouendo, illustratione & elegantia seipsum superauit, nemo imitari nos Timæum suspicetur velle, quidum Thucydidis se superare eloquentiam sperat posse, & illepidum plane ostendere Philistum rudemque, per medias ruit victorias, & prælia naualia, concionesque, quas descriperunt illi, ne hercule iuxta Lydium quidem currum pedibus incedens (vt Pindarus ait) verum ostendit se profus impolitum, infantem, atque (vt Diphili verbis vtat) pinguem & Siculo oblitum adipe, subinde verò ad Xenarchum delabitur, vt quum omen factum Atheniensibus narrat existimare se ex eo quod dux qui à victoria nomen habebat, repugnet ne sibi mandaretur bellum, atque ex statuarum mutilatione præsignificari à diis clades illos bello ab Hermocrate Hermonis plurimas accepturos. Ad hæc verisimile fuisse Syracusanis Herculem Proserpinæ gratia, à qua acceperat Cerberum, suppetias venturū, & infestum fore Athēiensibus, quod Ægestæos Troianorum sobolem tuerentur, quū iniuriis ipse ab Laomedonte lacessitus funditus euertisset urbem Troiam. Cæterum huic fortasse ab eodem iudicio hæc subiit scribere, & dictionem reprehendere Philisti, Platonemque atque Aristotelem insectari. Mihi quidem de stilo cum iis certamen & æmulatio plane pusilli animi & cauillatorii videtur esse, in iis verò quæ imitari queat nemo, etiam profus insulsi. Quas igitur res gestas exposuerunt Thucydides & Philistus, quando eas præterire non licet, præcipue quidem quæ ingenium, & motus illius viri sub calamitatibus reconditos multis & magnis detegunt, has, ne semel habeat incurius & segnīs, quatenus res postulabit, perstringam: quæ verò vulgus fugiunt, breviter & τὴν ἀναγκαίαν, ἵνα μὴ πρὸς τὰ πασι ἀμείλις δοκῶ καὶ δευρὸς εἶ) τὰ ἀφ' οὐλάσθαι πρὸς πολλοὺς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι τῶν ἑλλήνων

ΝΙΚΙΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ-

ΚΟΥ ΚΡΑΣΣΟΥ.

N I C I A S.

P R E I dixerunt quædam à τῶν Νικίᾳ τὸν Κράσσον ὁρᾶσθαι, καὶ τὰ Παρθικὰ παθημένα τοῖς Σικελικοῖς, ὡς παρατεῖσθαι καὶ ὁρᾶσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοῖς ἐπιχρόνοντο τοῖς συγγραμμάσι τοῦτοις, ὅπως ἐπι τῆς διηγήσειν, αἷς Θουκυδίδης, αὐτὸς αὐτὸ πρὸς τὰ παθημένα, ἐργασίας, ποικιλώτατος ἡρόδωτος, ἀμμήτως ἐξενέωχε, μηδὲν ἡμᾶς ὑπολάβωσι πεπονημένα Τιμᾶν πάθος ὁμοίον ὅς ἔπίσας τὸν μὲν Θουκυδίδην ὁρᾶσθαι ἀφ' οὐλάσθαι, τὸν δὲ Φίλιπον δὲ δείξειν πρὸς τὰ πασι φορητὴν καὶ ἰδιώτην, ἀφ' ἑμῶν ὡς τὰ τῆ ἰσοεῖα, τὴν μάλιστα κατὰ τῶν ἐκείνοις ἀγώνων, καὶ ναυμαχιῶν, καὶ δημηγυριῶν, οὐ μὲν Δία τῶν Λύδιον ἀρμα πρὸς ἰχθύων, (ὡς φησι Πίνδαρος) ἀλλ' ὅλως τῆς ἰσότητας καὶ μείρα καὶ φαινόμενος ἐν τοῖς καὶ τὸν Δίφιλον, Παχὺς, ὠνυλθόμενος ἐπὶ Σικελικῶν πολλαχὸς δὲ ὑπορρέων εἰς τὸν Ξενάρχον ὡς πρὸς ὅτῳ λέγει τοῖς Ἀθηναίοις οἰωνὸν ἠγήσασθαι γεγονέναι, τὸν δὲ τῆς νίκης ἐχρητα τοῦτομα ἐρατηρὸν, ἀντιπρόσθετος τὴν ἐρατηρίαν καὶ τῆ πρὸς τὴν ἑρμῶν, περισημῶν αὐτοῖς ὁ δαμόνιον ὡς ὑπὸ ἑρμοκράτοις τῶ ἑρμῶνος πλείστα πείσονται παρὰ τὸν πόλεμον. ἐπὶ εἰς εἶ) τὸν Ἡρακλέα τοῖς μὲν Συρακοσίοις βοηθεῖν, ἀφ' οὐ τὴν χεῖρ παρ' ἧς ἔλαβε τὸν Κέρβερον ὀργίζεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ὁμοίως Αἰγετίας, δὲ τῶν οὐκ ἔσονται Τρώων, ἑσώζον. αὐτὸς δὲ ὑπὸ Λαομέδοντος ἀδικηθεῖς, ἀνάστα τὸν ἐποίησε τὴν πόλιν. ἀλλὰ τούτῳ μὲν ἴσως δὲ τῆς αὐτῆς ἐμμελείας τὰ γὰρ γράφειν ἐπέη, καὶ τὴν Φίλιππος ἀφ' οὐλάσθαι τὴν πόλιν, καὶ τοῖς πρὸς τὴν Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλην λειδορεῖσθαι. ἐμοὶ δὲ ὅλως μὲν ἢ πρὸς λέξιν ἀμιλλα καὶ ζηλοτυπία πρὸς ἐτέροις, μικροπρεπὲς φαίνεται καὶ σοφιστικὸν αἰ) τῶ πρὸς τὰ ἀμύμητα γίγνηται, καὶ τελείως ἀνάσθαι. αἷς γοῦν Θουκυδίδης ἐξενέωχε πρὸς καὶ Φίλιππος, ἐπεὶ παρελθεῖν οὐκ ἔστι, μάλιστα γὰρ δὴ τὸν ἑσπὸν καὶ τὴν ἀφ' οὐλάσθαι τῶ ἀφ' οὐλάσθαι ὑπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων παθῶν καλυπτομένῳ πρὸς ἐχρούσας, ἐπιδραμῶν ἀμείλις δοκῶ καὶ δευρὸς εἶ) τὰ ἀφ' οὐλάσθαι πρὸς πολλοὺς.

ὅφ' ἑτέρων δ' εἰρημύρα ἐπορεύθη, ἢ πρὸς ἀναθήμασιν ἢ
ψηφίσμασιν ἐρημύρα παλαμοῖς, πεπερασμένησιν ἀγαθῶν
οὐ τὴν ἀρχήσιν ἀδελφῶν ἰσοεῖαν, ἀλλὰ τὴν πρὸς κατὰ
νῆσιν ἡτοῖς καὶ ἔργου ἰσοεῖαν.

Ἐνέστι οὖν πρὸς Νικίου πρῶτον εἰπεῖν ὃ γέγραφε Ἀρι-
στοτέλης, ὅτι βροῖς ἐγγόντο βέλπτοι τῶν πολιτῶν, καὶ πατεριῶν
ἔχοντες ὄνομα καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον. Νικίας ὁ Νικη-
ράτου, καὶ Θουκυδίδης ὁ Μιλησίου, καὶ Θεραμίδης ὁ Ἀγνα-
νός· ἦσαν δ' οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι. καὶ γὰρ εἰς δις γένεαι, ὡς ξείνος ἐν
Κέῳ, λελοιδόρηται, καὶ ἀπὸ τῆς μὴ μόνιμον ἀλλὰ ἐπαμ-
φοτερίζον αἰεὶ τῆς πατρίδος τῆς πολιτείας, ἐπεκλήθη χεί-
ροτος. ἐκείνων δ' ἄριστος μὲν ὁ Θουκυδίδης ἦν, καὶ
πολλὰ Γερεκλῆ δὴ μακροχρόνῳ τῶν κελῶν καὶ ἀγαθῶν
πρὸς ἀμύμονος ἀντεπολιτῆσιν· νεώτερος δ' Νικίας γνό-
μῳ, ἡ μὲν ἐν πῶν λόγῳ, καὶ Γερεκλέους ζῶντος, ὡς τε κα-
κείνα στρατηγήσῃ, καὶ καθ' αὐτὸν ἀρξάναι πολλάκις· Γερε-
κλέους δ' ἀποθανόντος, ἀπὸς εἰς τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς
μάλιστ' αὐτῶν πλοισίων καὶ γυμνασίων, ἀντίπαγμα
ποιουμένων αὐτῶν πρὸς τὴν Κλέωνος βδελύειαν καὶ πόλ-
μα. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμον εἶχεν ὄνομα συμφοροδύμου-
μῶν. ἴσμεν γὰρ ὅτι Κλέων μέγα, γεροῖσιν ἀγαθῶν, καὶ αἰα-
μιδαρνεῖν διδοῖς· ὅμοιος δ' καὶ τὴν πλεονεξίαν αὐτῶν καὶ τὴν
ἰταμότητά καὶ ἀράσας ὄραντες αὐτοῖς οἷς πρὸς χεῖρ' ἐπεί-
τει, οἱ πολλοὶ τὸν Νικίαν ἐπήρῃον. καὶ γὰρ οὐκ ἦν αὐ-
τῶν οὐδ' ἐπαρξέσθαι ἀγαθῶν αὐτῶν δ' ἰσχυρῶν, ἀλλ' ἀλαβεία
πῶν μεμνημένων, αὐτῶν τῶν δεδιέναι δοκῶν πῶν πολλοῖς
δημαγωγῶν. τῆ φύσει γὰρ ὠν ἀθαρσίας καὶ δόξας, ὡς μὲν
τοῖς πολεμικοῖς ἀπέκρυπτεν δόξα τὴν δειλίαν· (κα-
τὰ τὸν γὰρ ῥομαλῶς στρατηγῶν) δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ φο-
φοδεῖς, καὶ πρὸς τοῖς συκοφανταῖς ἀπορήσῃτον αὐτῶν καὶ δη-
μοδικῶν, ἐδόκει καὶ δυνάμει οὐ μικρῶν ἀπ' ὄνομα τῶν δῆμου
παρέχειν, τῶν δεδιέναι τοῖς ἀποροῦσιν, αὐτῶν δ' οἷς δε-
διόσας. τοῖς γὰρ πολλοῖς ἡμῶν μεγίστη πρὸς τῶν μείζονων, δ'
μὴ κατὰ φρονεῖσθαι. Γερεκλῆς μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀ-
ληθείας καὶ λόγου δυνάμειος πῶν πόλιν ἀγῶν, ὡς δὲ ἐ-
δεῖτο χρηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, ὡς δὲ πιθανότητος· Νι-
κίας δ', τοῖς μὲν λειπόμῳ, οὐσία δ' ἐπὶ τῶν, ἀπ' αὐ-
τῆς ἐδημαγωγῆ, καὶ τῆ Κλέωνος ἀχερεία καὶ βαμολο-
χία πρὸς ἡδονῶν μετὰ χεῖρ' ἰσχυρῶν τοῖς Ἀθῆναῖοις ἀπὸ τῶν
ὁμοίων ἀπὸ παρὰ ἄλλων ἀπίθανος ὦν, χορηγίας ἀνελάμβαν-
ε καὶ γυμνασιάρχας, ἑτέρας τε τοιαύτας φιλοπρῆμῳ τὸν
δῆμον, ἀποβαλλόμενος πολυτελεία καὶ χεῖρ' οἷς πρὸ
αὐτοῦ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἀπάρχας. εἰσῆκει δ' καὶ τῶν αἰαθη-
μάτων αὐτῶν καὶ ἡμῶν τότε παλλάδιον ἐν ἀκροπόλει, τὴν
χεῖρ' ὡς ἀποβελήσας, καὶ οἷς χορηγίας τεῖπον ὑ-
ποκείμενος ἐν Διονύσου νέως. ἐνίκησε γὰρ πολλάκις χο-
ρηγίας, ἐλείφθη δ' ὡς δὲ ποτε. λέγεται δ' ἐν πῶν χορηγία
παρελθεῖν οἰκείης αὐτῶν κεκοσμημένος εἰς γῆμα Διονύ-
σου, καλλίστος ὄφθῆναι καὶ μέγιστος, οὐ πῶν ἡμεῶν. ἡ δὲ
τῶν δὲ τῶν Ἀθῆναίων τῆ ὄφει, καὶ κροῦντων ὅτι πολὺν
χρόνον, ἀσπῆς ὁ Νικίας, εἶπεν ὡς οὐχ ὅσον ἡγεῖτο
δουλεύειν κατὰ πεφνησμένων θεῶν σῶμα, καὶ τὸν νεανί-
σκον ἀπὸ τῶν ἡρώων· μνημονοῦται δ' αὐτῶν καὶ τὰ πρὸς
Δῆλον, ὡς λαμπερῶ καὶ θεοφρεπῆ φιλοπρῆμῳ.
τῶν γὰρ χορῶν, οἷς αἱ πόλεις ἐπέμπον ἀσπῆς τῶν θεῶν,

Ac que alii dixerūt sparsim, aut in monumentis vel
plebiscitis antiquis extāt, ea contrahere studebo,
non quo historiā confarcinem infrugiferā, sed eā
quæ indolē eius & mores ob oculos ponat tradā.

Primum de Nicia habeo dicere quod scriptura
reliquit Aristoteles, tres extitisse optimos ciues,
qui patria erga populū beneuolētia & amore fue-
runt, Niceam Nicerati, Thucydidem Milefii, &
Theramenem Agnonis: verū hunc quā illos
minus. Etenim ob pudenda natalia, ut hospes ex
Cea, perstrictus est, atq; ob inconstantiam, quod-

que modò harum modò illarū partium in rep. ef-
fet, Cothurnus dictus. Thucydides fuit illis ætate
prior, diuq; Periclis actionibus populo assentan-
tis pro optimatibus propugnās restitit. Ætatis Ni-
cias inferioris. Habuit autem nomen aliquod et-
iam uiuo Pericle, ut collega quoq; eius in bello ge-
rendo fuerit, & ipse per se exercitui præfuerit cre-
bro. Defuncto Pericle statim est in primum locū
elatus à locupletibus potissimum & nobilitate, qui
arcem eam aduersus Cleonis fecerunt scelera &
audaciam. Attamen & populi tenuit beneuolen-
tiam, qui eum item prouexit. Siquidem pollebat
multum Cleon ex eo quod ad gratiam emerem-

dam populi, senectutem componeret suam, & lar-
gitiones ei obiiceret. Immodicam tamen homi-
nis cupiditatem, impudentiam & audaciam, quā
viderent illi ipsi erga quos esset ambitiosus, pleri-
que amplectebantur Niciam. Neque enim plus
satis granitas huius austera erat vel odiosa, sed cū
certo temperata metu populi, qui eo ipso, quod
vereri putaretur, multitudinem, illius fauorem
alliciebat. Nam quum natura esset timidus & dif-
fidentia plenus, tegebat in bello timiditatem fe-
licitate. Expeditiones enim eius habuerunt om-
nes successum. At formido in repub. gerenda at-

que aduersus calumniatores eius trepidatio vide-
batur etiam popularis, magnaque ei opes ex po-
puli studio conciliare: quod eos qui se despiciant
habeat suspectos, euehat verò illos qui metuant.
Quippe hic habetur à potentioribus honos plebi
maximus, quum non contemnitur. Ac Pericles
quidem qui solida virtute, & vi dicendi ciuitatem
gubernabat, nullo fūco ad multitudinem opus
habebat nec gratia artificio colligenda. Quibus
Nicias quum deficeretur, præcelleret autem opi-
bus, his deliniebat plebē. Quia verò erat ad Cleo-
nem, qui leuitate & scurrilitate populū Athe-
niensem mulcebat, similibus æquandum artibus

ineptus, oblectabat choragiis, gymnasiarchiis,
muneribusq; huiusmodi aliis populū splen-
dore antecedens & munificentia quā prioris quā
sua memoriæ omnes. Extitit ex donis eius etiam
nostra ætate signum Mineræ in arce, auro quo
inductum fuerat deperdito, atque in æde Liberi
patris subiecta mensis choragicis ædicula. Chora-
gus enim frequēter vicit, superatus est nunquam.
Fertur in choragio quodam seruus eius ornatus
Bacchi persona transisse, forma & proceritate cor-
poris eximia, etiam num imberbis. Commoto e-
ius aspectu populo, ac diu applaudente, exurgens

Nicias, nefas dixit arbitrari se esse ut corpus quod
deo omnium vocibus esset declaratum simile, in
seruitute teneretur, atq; adolescentem manumit-
sit. Iam commemorantur eius in Delo magnifica
& religiosa munera. Nam quū chori quos ciuita-
tes ad canendum mittebant in Apollinis honorē,

appellerent promiscue, & quia naui turba repente occurrente canere iubebantur, nullo ordine, sed nimia festinatione incompofite simul descenderent de naui, coronas sumerent & vestes, ille, quum theorus esset, traiecit secum in Rhenechorum, victimasque & reliquum apparatus trahens, ad hæc pontem Athenis paratum competentem atque eximie excultum auro, pictura, ferris, tapetibus deportans, nocte fretum eo inter Rhenechorum & Delum medium, quod non est latum, iunxit. Mox ubi diluxit, pompam deo & chorum magnifice comptum cantantemque traduxit per pontem. Secundum sacra, ludos & epulum palmam æneam Apollini posuit, prædiumque sacravit, quod decem millibus drachmarum comparauerat: cuius vectigal impenderent in solenne epulum Delii, multam felicitatem ab diis Nicie precantes. Id est enim incisum in pilam, quam pro doni custode reliquit in Delo. Palma illa à vento elisa in Naxiorum excelsam statuam procidit atque eam deiecit. His non obscurum est multam subesse gloriæ captationem ambitionemque plausibilem & forensam. Verum ex vita reliquæ ius moribusque fides tibi fiet religionis fuisse eam magnificentiam & largitionem comitem. Oppido nanque expauescebat deos, & superstitioni (ut ait Thucydides) erat implicitus. Ut relatum autem in quodam Palsiphontis dialogo est, quotidie sacris operabatur. Aruspiciem autem domi tenens, pretebat perpetuo se de repub. deos cõsulere at quærebat fere de rebus priuatis suis, maxime de argentifodinis. Siquidem tenebat in agro Lauriotico multas & fructuosas: verum eas non citra periculum exerebat, manum magnam illic albat ergastulorum, ac facultates eius erant fere in argento positæ. Vnde non pauci scetabantur eum petentes & accipientes: quippe non secus his à quibus metuebat, quam illis qui erant beneficio digni, largiebatur. Breui vectigalis erat improbis timiditas eius, & humanitas probis. De his accipias vel à comicis testimonium: Teleclides enim in quadruplatorem quendam hosce versus scripsit,

*Charicles minam nec obtulit, sibi ne dent probro
 Quod satis matris sit è crumenula præ fratribus.
 At quater minam dedit, Nicerato qui natus est,
 Nicias. Cur fecerit, quamuis sciam, non dico tamen:
 Est enim hic amicus, ac sapit, nisi mens fallitur.*
 Ille qui apud Eupolidem in Marica perstringitur, inducens placidum & inopem quendam ait,
*Dic, quando demum es alloquutus Niciam?
 Non vidi ego, nisi stantem nuper in foro.
 Fatetur iste Niciam vidisse se
 Sed ad quid illi visus est, ni proderet?
 Audistis equales in ipso Niciam factò prehensum esse.
 Vos scilicet virum prehendantis bonum insani vel vltro in crimine?*
 Cleon apud Aristophanem minitabundus ait,
Os obstinuat oratoribus, tum Niciam mouebo.
 Innuit item animum trepidum eius & attonitum Phrynichus hisce versibus,
Nam quod bonus ciuis sit, certo scio,

Υμεις γὰρ ὡ φρενοβλαβεῖς λαβοῖτ' αὐ' ἀνδρ' αἰετον εἰ κακῶ πινι. ὁ δὲ Αἰετοφάοις Κλέων, ἀπειλῶν λέγει,
 Λαρυχίω τοῦς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταρσίζω.
 πληγμένον, εἰς τούτοις,

A *πρεσβυτέρων μὲν ὡς εὐχεν, ὁ δὲ δὲ ὄχλου πρὸς τὴν ναῦν ἀποπύξιος, ἀδὲν κελδορομίων κατ' ὁσένα χόσμον, ἀλλ' ὑπὸ σπουδῆς ἀστυτάκτως ἀποβαμόντων ἄμα καὶ φεφαιουμίων, καὶ μεθαμφιεννυμίων, ὁ κείνος ὅτε τὴν θεωρίαν ἤγει, αὐτὸς μὲν εἰς Ρῆϊναι ἀπέβη τὸν χροθὸν ἔχων, καὶ τὰ ἱερεῖα, καὶ τὴν ἄλλω πρὸς αὐτὸν, ἔδωκε δὲ πεποιμένον Αἰετοφάοι πρὸς τὰ μέτρα, καὶ κεχρημημόν ὁσφρεπῶς χρυσώσσει καὶ βαφαῖς, καὶ φεφαιοῖς, καὶ ἀυλαῖας κρημίζων, ἀφ' ἑνὸς ἐγεφύρωσε τὸν μετὰ εἰς Ρῆϊναι καὶ Δήλου πόρον, ὁ δὲ ὄντα μέγαν. εἴθ' ἄμα ἡμέρα τὴν τε πομπὴν ὡς θεῶν καὶ τὸν χροθὸν ἄγων κεχρημημόν πολυτελῶς καὶ ἀδόντα, ἀφ' ἧς γέφυρας ἀπεβίβαζε. μὲν δὲ τὴν θυσίαν, καὶ τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς ἐστῆσας, τὸν τε φοῖνικα τ' χαλκῶν ἔστησεν, ἀνὰ θυματὰ θεῶν, καὶ χροθὸν μύλων δραχμῶν τριάκοντος κατ' ἡρώσεν, οὗτ' αὖ πρὸς ὁδοὺς ἐδὲ Δήλιοις κατὰ τὸν ἔσταντα, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ Νικία πρὸς τὴν θεῶν ἀπομύμους. καὶ γὰρ τὸ τοῦ τῆς ἡλῆς ἐνεργεῖεν, ἡ ὡσφρ φύλακα τῆς δωρεᾶς εἰς Δήλου κατέλιπεν. ὁ δὲ φοῖνιξ ὁ κείνος ὑπὸ τῆς πηλομάτων ἀποκλασθεῖς ἐπέπεσε τὰς Ναξίων ἀνδραῖσι τὰς μεγάλας, καὶ ἀνέτε εἶπεν. τούτοις δὲ ὅτι μὲν πολὺ ὁ πρὸς δόξαν καὶ φιλοπρῆμιαν πόρνη μεικρὴν καὶ ἀγροθίον ὄσταν, ὁ δὲ ἀδύλον· ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἔσταν τὸ ἀνδρὸς καὶ ἡττι πρὸς εὐσφεν αὐτὸς δι' αὐτῆς ἐπακροῦθ' ἡμα τὴν πιαυτίω χροθὸν καὶ δημαγωγίαν ἡρέσταν. σφὸδρα γὰρ ἡ τῆς ἐκπεπλημμένων τὰ δαμόνια, καὶ ἡασμῶ πρὸς κείμους, ὡς φησι Θουκυδίδης. εἰ δὲ πινι τῆς Γασφάωντος ἀφ' ἀλόγων γέγραπται ὅτι κατ' ἡμέρας ἔσταν πῖς θεοῖς, καὶ μάντιν ἔχων ὅτι τῆς οἰκίας, πρὸς ποιεῖτο μὲν αἰετὸς κέπρεσταν πρὸς τῆς δημοσίων, τὰ δὲ πλείστα, πρὸς τῆς ἰδίω, καὶ μέγιστα πρὸς τῆς ἄγροθίων μετὰ ἄλλων. ἐκέκτητο γὰρ εἰς τὴν Δαυρωτικὴν πολλὰ καὶ μεγάλα εἰς πρὸς ὁδοὺς, ὁ δὲ ἀκινδύωις ὅτι τῆς ἐργασίας ἔχωντα, καὶ πλείστων ἀνδραπόδων ἔβρεφεν αὐτόν, καὶ τῆς οἰκίας εἰς ἄγροθίω ὁ πλείστον εἶχεν. ὅταν ὁ δὲ ὀλίγοι πρὸς αὐτὸν ἦσαν ἀπικῶτες καὶ λαμβάνοντες. ἐδίδου γὰρ οὐχ ἡπιοῦ τοῖς κακῶς ποιεῖν δι' αὐτῶν, ἡ τοῖς δὲ πάσχειν ἀξίωις, καὶ ὅλως πρὸς ὁδοὺς ἡ αὐτῶν τοῖς τε ποιηθεῖς ἡ δὲ ἡλία, καὶ τοῖς χροθῶις ἡ φιλοθὸν ἄρωπία. ἡ λαβεῖν δὲ πρὸς τούτων μαρτυρίαν, καὶ παρὰ τῆς καμικῶν ὄσταν. Τηλεκλείδης μὲν γὰρ εἰς ἡνα τῆς σφασφάντων τρωτὶ πεποιήσταν,*

E *Χαεικλῆς μὲν ὁ δὲ ἔδωκε μναῖ, ἡν αὐτὸν μὴ λέγει,
 Ὡς ἔφου τῆς μητρὸς παίδων πρὸς ὁδοὺς ἐκ βαλαβίου
 Τέσσαρας δὲ μναῖς ἔδωκε Νικίας Νικησφίου
 Ὡν δὲ ἔκαλι τῆς ἔδωκε, καὶ πρὸς δὲ εἰδῶς ἐγὼ
 Οὐκ ἐρῶ. φίλος γὰρ ἀνὴρ, σφασφενεῖν δέ μοι δοκεῖ.
 ὁ δὲ ὑπὸ Εὐπόλιδος καμικῶν μνος εἰς τὰς Μαρικῶν, παρὰ ἄγων πινὰ τῆς ἀπρὸς ἄγων καὶ πενήτων, λέγει,
 Γόσου χροθὸν γὰρ σφασφενεῖται Νικία,
 Οὐδὲ εἶδον, εἰ μὴ ἑναλχος ἐστὶ εἰς ἀγροθῶν
 Ἀνὴρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἐωσφάκηναι.
 Καὶ τί μαθῶν αὐτὸν εἶδεν, εἰ μὴ πρὸς ὁδοὺς
 Ἠχούσταν, ὡσφενεῖται, ἐπαυτοφῶρα Νικία εἰλημμόν*

F *Ἠν γὰρ πολίτης ἀγαθὸς ὡς, εἰ οἱ δὲ ἐγὼ,*

Κούχ ἡσυχάζει ἐβάδιζεν, ὡς καὶ Νικίας. οὕτω δὲ
 Διακρίμνος διὰ βλάβος παρὰ τοὺς συκοφάντας, οὔτε σιωπῆ-
 δειπνεῖν ἢ τῶν πολιτῶν, οὔτε χριστολογίας, οὔτε σιωδημέ-
 ρθῶσιν ἐπέβαλλεν ἑαυτὸν· οὐδὲ ὅλως ἐβόλαζε ταῖς τοιαύ-
 ταις Διαπειθαῖς· ἀλλ' ἄρῳ μὲν, ἐν ᾧ φρατῆγίω διετέλει
 μέχρηνυκτός· ἐκ τῆς βελῆς ὑστατος ἀπῆει, παρὰ τοὺς ἀφικνε-
 μῶς. εἰ τῷ μηδὲν ἐν χριστῷ παρὰ τὴν ἔχου, δις παρὰ τοὺς ἰσ-
 χυρῶν καὶ κατὰ κεκλεισμένους. οἱ τῷ Φί-
 λου τοῖς ὅτι ταῖς ἡγυαῖς φοιτῶσιν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ, καὶ παρηγοῦν-
 τὸ συγγνώμῃ ἔχον ὡς καὶ τότε Νικίου παρὰ δημοσίας χρεῖας
 ἡγυαῖς καὶ ἀσολίας ὄντος. καὶ ὁ μάλιστα ταῦτα σιωδραγῶδων,
 καὶ συμπεριπῆεις ὄντων αὐτῷ καὶ δόξαν, Ἰέρων μὲν, ἀνήρ τε-
 δραμμένος ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς Νικίου, καὶ τε γράμματ' αὐτῶν καὶ
 μουσικῶν ἐξήσκημένος· καὶ αὐτῶν παρὰ τοὺς οὐκ ἐπισημοῦς δὲ ἦος
 εἶ) Διονυσίου τῆς Χαλκίδος παρὰ τὸν ἄρῳ, οὐ καὶ ποιη-
 μάτ' αὐτῶν, καὶ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἀποικίας ἡγεμῶν ἡρό-
 μῶς, ἐκίσε Θουρίους. ὅτι οὗν ὁ Ἰέρων τὰ τε παρὰ τοὺς
 μάντις ἀπορρήτ' αὐτῶν διεπαρῆτετο τῷ Νικίᾳ, καὶ λόγον δὲ ἐ-
 φερεν εἰς τὸν δῆμον, ὡς ἐπὶ τὸν ἡγυαῖς καὶ ταλαίπωρον Δια-
 κριμῶν πόλιν ζῶντος αὐτῶν βίον, ὡς ἔφη καὶ παρὰ τοὺς ἰσχυροὺς ὄντι καὶ
 παρὰ τοὺς δειπνον αἰεὶ π' αὐτῶν πῆλιν δημόσιον. ἀμελῶν τῷ τῶν ἰ-
 δίων, καὶ τῶν τὰ χριστῶν φροντίζον, μάλιστα ἀρῳ καὶ ἀ-
 δειν παρὰ τῶν ὑπῆκοι. ὅθεν αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα ἀφικνεῖται κα-
 κῶς, καὶ τοῖς φίλοις οὐ παρὰ τῶν ἰσχυρῶν ὅσ' αὐτῶν ἐστίν· ἀλλὰ καὶ
 τούτοις παρὰ τὸν ἀποβέβληκε τοῖς χρεῖμασι πολιτῶν ὄντων.
 οἱ δὲ ἄλλοι καὶ φίλοις κτώμενοι, καὶ πλουτίζοντες αὐ-
 τοῖς ἀπὸ τῆς βήματος, ἀπαθοσοὶ καὶ παρὰ τῶν ἰσχυρῶν τῆ πο-
 λιτεία. τὰ δὲ ὄντι τοῖς οὐκ ἐπισημοῦς Νικίου βίος, ὡς τ' αὐτὸν εἰ-
 πῆν τὰ τῆς Ἀγαμέμνονος εἰς αὐτὸν· Γερατῆν τῷ τῆς βίου
 τὸν ὄντι ἔχοντα, τὰ δὲ ὄντι ἄρῳ δουλοκόμῳ. ὄντων τῶν ἰσχυρῶν
 λόγῳ διωκτῶν, ἢ τὰ φρονεῖν Διαφερόντων, ἀποχριστῶν ὄντων
 εἰς ἑνὴν ταῖς ἐμπειρίας τὸν δῆμον, ὑφορῶν ὄντων δὲ αἰεὶ καὶ φυ-
 λατῶν ὄντων τὴν δεινότητα, καὶ καλύοντα τὸ φρονεῖν καὶ
 τὴν δόξαν· (ὡς δὴ ἴδον μὲν τῆς Γερατῆος κατὰ τὴν ἰσχυρῶν, καὶ τὰ
 Δάμφρος ἐξοστρακισμῶ, καὶ τῆς παρὰ τῶν Ἀντιφῶντων τὸν Ρ' α-
 μνουσίον ἀπιστία τῶν πολλῶν· καὶ μάλιστα δὲ τοῖς παρὰ τῶν Λά-
 χηται τὸν ἐλόντα Λέσβον, ὅς ἐθιμῶς διδοῖς τῆς φρατῆγίας,
 ἐν αὐτῶν τὰ δικαστήρια παρὰ τῶν ἰσχυρῶν ἐξίφως αἰεὶ ἑαυτὸν)
 τὰς μὲν ἐργῶδες πῶν καὶ μικρῶς ἐπειρῶτο Διακρούεσθαι
 φρατῆγίας, ὅπου δὲ αὐτὸς φρατῶντο, τῆς ἀσφαλείας ἐ-
 χριστῶν καὶ τὰ πλείστα καπορθῶν, ὡς εἰχῶς, εἰς ὁδὴμίαν
 αὐτῶν σοφίαν ἢ διώαμιν ἢ ἀρετῶν ἀπέφερε τὰς παρὰ τῶν ἰσχυρῶν,
 ἀλλὰ παρεγῶρει τῆς τύχῃ, καὶ κατέφθην εἰς θεῶν, τὰ
 φθόνῳ τῆς δόξης ὑφίεμῶς. ἐπεμαρτύρει δὲ καὶ τὰ παρὰ τῶν ἰσχυρῶν.
 πολλῶν γὰρ τότε παρὰ τῶν ἰσχυρῶν τῆς πόλει καὶ
 μεγάλων ἡρομῶν, ὁδὸν ἀπλάως ἐκείνος μετέσχευ, ἀλ-
 λα παρὰ τῶν ἰσχυρῶν μὲν ἠπῆθησαν· καὶ ὁ Χαλκιδέων, Καλ-
 λιάδου τε καὶ Ξενοφῶντος φρατῆγῶντων· ὁ δὲ Αἰτωλι-
 κὸν πλῆθος σιωδραγῶν Δημοσθένους ἀρῳ τῶν· ἐν τῷ Διὰ
 χιλίους αὐτῶν ἀπέβαλον ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν. τῶν τῶν ἰσχυρῶν
 μὲν τὴν πλείστα αἰτίαν ἔλαβε Γερατῆος, ἀρῳ τὸν πό-
 λεμον, εἰς τὸ ἄσ' αὐτῶν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τὸν ἀπὸ τῆς χρεῖας ὄχλον,
 ἐκ τῆς παρὰ τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν καὶ διαμῆς ἀήθους ἡρομῶ-
 νον. Νικίας δὲ τούτων ἀπομύτων αἰεὶ πῶς ἔμεινε, καὶ φρα-
 τῶν εἶλε μὲν Κούχ, ἡσυχῶν δὲ κατὰ τῆς Λακεδαιμονίως πεφυκῶν, καὶ
 Λακεδαιμονίως ἔχουσαι οἰκήτορας

Nec sustulit trepidos pedes, ut Nicias.
 Quum ita timeret sibi à calumniatoribus, apud
 neminem civium cenabat, non confabulationi-
 bus, non conuersationibus ad tempus fallendum
 dabat se, nec omnino eiusmodi vacabat oble-
 ctamenti: sed archon habebat ad noctem usq; in
 prætorio, curiam primus ingrediebatur, nouissi-
 mus egrediebatur. Nihil si haberet in publico ne-
 gotii, difficilis aditus ad eum erat, & conueniendi
 copia, domo autem inclusus desidebat. Amici al-
 loquebantur eos qui ad fores ventitabant preca-
 banturq; veniam ut darent, quod distentus etiam
 tum Nicias esset publicis negotiis curisq;. Erat
 Hiero præcipue huius administer tragædiæ, fa-
 stumq; & opinionè ei adiungebat. Hic eductus a-
 pud Niciam fuerat, in literisq; ac musica ab eo in-
 stitutus. Filium autem ferebat se esse Dionysii, qui
 dictus Chalcus fuit, cuius extant adhuc poemata.
 Dux is coloniæ fuit in Italiam deducendæ, & Thu-
 rios condidit. Hiero hic arcana cum aruspibus
 Niciæ transigebat, sermonesq; dissipabat in vul-
 gus, reip. causâ, eum ærumnosam & miseram vitâ
 agere: cui ait & in balneo, & super cenam semper
 aliquid obiici publici negotii, & solitudine reip.
 procurationis priuatam negligentè vix primo so-
 mno incipere eum dormire, vnde corpore esse eū
 affecto, amicis nec placidum nec iucundum, ve-
 rum hos quoq; vnâ cum re familiari in repub. ge-
 renda amisisse. Cæteros parare amicos ex sugge-
 stu, questumq; facere, atq; hos in deliciis viuere, &
 remp. ludos facere. Reuera autem ea vita fuit Ni-
 ciaz, vt de se ipse illud posset Agamemnonis dicere,
Fastus quidem specie reliquis præcellimus,
Verum ministri multitudinis sumus.
 Porro populum animaduertens disertorum &
 insigniter prudentum abuti aliquoties consiliis,
 sed formidare semper & suspectas habere eorum
 facultates, spiritibusque horum & autoritati fra-
 nos imponere, vt ex damnatione Periclis pate-
 bat, atque ex decennali Damonis exilio, & popu-
 li aduersus Antiphontem Rhamnusium suspicio-
 nibus, præcipue verò ex Pachetis casu, eius Les-
 bum qui in ditionem redegit, (hic rationes refe-
 rens gesti imperii, ipso in tribunali stricto gladio
 semetipso confodit) minutas & operosas expedi-
 tiones elaborabat reuicere. Quòd si quando dux
 esset, securitati studebat, atque ideo nimirum suc-
 cedebant ei res plerumque, quas nulli suæ sapien-
 tiæ vel consilio vel virtuti adscribebat. Verum eas,
 E quòd gloriæ declinaret inuidiam, contentus de ea
 decedere, ad fortunam delegabat, atque ad deos
 confugiebat: & res ipsæ ad stipulabantur. Nam
 quum sæpius id temporis ciuitas Atheniensis &
 grauitè cespitaret, in nullius venit ille consor-
 tium cladis, verum à Chalcidoniis in Thracia
 Calliade & Xenophonte ducibus cæsi sunt. Æ-
 tolicum vulnus est imperatore acceptum Demo-
 sthene. Ad Delium mille ciues amiserunt ductu
 Hippocratis. Pestis collata causa ferè in Periclem
 est, quòd turbam aggressam belli gratia in urbem
 contraxisset, atque ita ex loci mutatione & ratio-
 F ne viuendi insueta contracta esset lues. Omnibus
 his intactus Nicias permansit. Suis autem auspi-
 ciis Cythera cepit insulam, opportunissimam ad-
 uersus Laconiâ, quæ ab Lacedæmoniis colebatur.

Palmer.

Multa item in Thracia, quæ defecerant, recepit subegitq; Megarensibus oppido suo inclusis, confestim insula Minoa potitus est, breuiq; post hinc mouens redegit Nisæam in ditionem. In fines Corinthiorum facta descensione, acie victor magnū eorum numerum cum prætorē Lycophrone occidit. Ibi ille duos forte ex suis, dum sustollit cadauera, mortuos reliquit imprudens: quod vbi rescivit, inhibito statim cursu caduceatorem misit ad hostes recuperandorum cadauerum causa: quā uis de more & vsu qui per inducias cæforū corpora pe issent, renuntiare viderentur victoriæ: neq; legitimū erat vt id qui fecissent, erigerent trophæum. Quippe victores esse eos qui præualerēt, nec præualere qui peterent quod capere non possent. Maluit tamen profundere ille lauream & decus, quam duos ciues relinquere inhumatos. Depopulatus oram Laconiaë maritimam, fufis fugatisq; qui arma contra tulerant Lacedæmoniis, cepit Thyrazam, quam Aeginetæ tenebant, captiuosque attraxit Athenas. Postquam munita a Demosthene Pylo, Peloponnesii eo cum terrestribus & maritimis copiis contendere, pugnaq; commissa relictū sunt in insula Spacteria Spartiatæ ad quadringentos, operæ pretium, id quod erat, Athenienses arbitrati sunt eos capere. Cæterum quod difficilis esset & ardua in locis sitiētibus obsidio, quæ æstate longinquam haberet magnique sumptus circumuectionem necessariorum, hyeme verò et iam ancipitem & omnino impossibilem,angebantur, pœnitebatq; eos quod Lacedæmoniorum legatos, qui de fœdere & pace paciscenda venerāt, repulissent, quos reiecerant repugnante potissimum Niciæ causa Cleone. Nam quia alieno erat in hunc animo, videbat autem enixe eum præsto esse Lacedæmoniis, obtinuit ad populum vt pax antiquaretur. Quum obsidio traheretur, & magnis conflictari necessariorum difficultatibus exercitum audirent, Cleoni erāt infensū. Quo detorqueute in Niciam causam, insimulanteq; timiditate eius & mollitia elabi è manibus milites illos: si ipse præfesset exercitui, nō fuisse tandiu restituros: extemplo subiecerunt Athenienses, Quin tu etiā nunc classe in illos pergis? Exurgens autem Nicias cessit ei prouincia expeditionis ad Pylon, iussitq; quantum vellet copiarum sumeret, neque verbis vbi absit periculum insolesceret, sed rem memorabilem præstaret reipub. Ille primum re inopinata percussus tergiuerfabatur: verum adhortante populo Atheniense, & Nicia ei obstrepente excitatus incensusque ambitione suscepit imperium, adiecitq; se intra vigesimum diem quam soluisset, aut hostes ibi oppressurum aut viuos adducturum Athenas. Id dictum libuit populo ridere potius quā credere: quippe soliti erant alioquin hominis leuitatem & insaniam pro ludicro non ingrate ferre. Siquidem ferunt eum quum populus in concione confidens diu eum expectasset, accessisse tandem coronatum atque orasse vt in diem posterum reiiicerent concionem: Nam mihi, (inquit) non vacat hodie, quod sacrificio facto hospitibus epulum præbiturus sum. Ita populum Atheniensem cum risu surrexisse ac concionem dimisisse. At verò prospera fortuna tunc vsus, bellum optime secundum Demosthenem gessit,

Α ἔλαβε ἡ καὶ πολλὰ τῶν ἐπιθρακίης ἀφεισώτων, καὶ πρὸς ἠγάγετο, καθάκλεισας ἡ Μεγαρεῖς εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν μὲν ἔρχετο Μινώαι τὴν νῆσον ὀλίγα δὲ ὑπερῶν ἐκ τῆς ἐρμῶν μῦθος, Νίσσας ἐκράτησεν. εἰς ἡ τὴν Κορινθίαν ἀποβάς, εὐίχθη μάχη καὶ διέφθρε Κορινθίων πολλοὺς, καὶ Λυκόφρονα τὸ στρατηγόν. ἔνθα δὲ αὐτῶν σπυρίων τῶν οἰκείων δύο νεκροὺς ἀπολιπέιν, ἀπολατόντας πρὸς τὴν αἰαρέσιν. ὡς οὖν πρὸς ἔγνω, πᾶσι τὸν στόλον ἐπιτήσας, ἐπεμψεν κήρυκα πρὸς τοὺς πολεμίοις πρὸς αἰαρέσως. καὶ τοὶ κατὰ νόμον ἵνα καὶ συνήσαν ἐδόχουσι οἱ νεκρῶν ὑποσπυρίων λαβόντες αἰαρέσιν, Β ἀπολέγεσθαι τὴν νίκην καὶ ἔσπαμον ἰσάναι τοὺς τοῦτου τυχόντας, ὅτι ἐνέσμον ἴω. νικᾶν γὰρ τοὺς κρατούντας, μὴ κρατεῖν ἡ τοὺς ἀιτουῦσας, ὡς λαβεῖν μὴ δυνάμενοι. ἀλλ' ὅμως ἐκείνος ὑπέμεινε μάλλον πρὸς ἔσθαι τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν, ἢ καταλιπέιν ἀτάφοις δύο τῶν πολιτῶν. πορθέσας ἡ παρθελίαν τῆς Λακωνικῆς, καὶ τοὺς αἰαρέσας Λακεδαιμονίων τε εὐφάμενος, εἶλε Θουράαι, Αἰγινητῶν ἐχόντων, καὶ τοὺς ἀιρέσας ἀπήγαγε ζώντας εἰς Ἀθῆνας. ἐπεὶ ἡ Δημοσθένους Γυλον τειχίσαιτος ἐπεσράτευσαν ἅμα πεζῶν καὶ ναυῶν Πελοποννήσιοι, καὶ μάχης ἡμομῆς, ἀπελείφθησαν ἐν τῇ Σφακτικῆι νήσῳ Σπαρτιατῶν ἀνδρες ἀμφὶ τοὺς τετρακισίοις, μέγα μὲν (ὡς πρὸς ἴω) ἠγροῦμενοι ὅτι λαβὴν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, χαλεπῆς ἡ καὶ δυσέρρου τὸ πολιορκίας ἔσθης, ἐν χερσὶ ἀνδρῶν, καὶ ἴσθης μὲν μακρῶν καὶ πολυτελῆ τῶν ἀειαγωγῶν τῶν ἐπιτηδείων ἐχούσης, σφάραξ ἡ χιμῶνος καὶ πρὸς πᾶσι ἀπορῶν, ἡ ζῶντο, καὶ μετεμέλοντο πρὸς εἶαν Λακεδαιμονίων ἀπώσμενοι πρὸς σπυρίων καὶ εἰρήνης ἀφικρομῆν πρὸς αὐτοῖς. ἀπεώσαντο ἡ Κλέωνος ἐναίωθεντος, ἐχῆκισα δὲ Νικίαν. ἐξήρως γὰρ ὡν αὐτῶν, καὶ πρὸς ἡμῶν ὁρῶν συμπορῶν τῶν Λακεδαιμονίοις, ἐπεῖσε τὸ δῆμον ἀποψηφίσασθαι πρὸς σπυρίων. ὡς οὖν ἡ τε πολιορκία μῆκος ἡ ἀμειβανέ, καὶ δὲ νῆας ἀπορίας ἐπιωθάνοντο πρὸς εἶαν τὸ στρατόπεδον, δὲ ὁρῶν εἶχον τὸ Κλέωνα. τῶν δὲ εἰς τὸν Νικίαν ἐκρέποιος τὸ ἀπῆαν, καὶ κατηρησῶντος οὗ δὲ φιλία καὶ μαλακία πρὸς ἔσθαι τοὺς ἀνδρας ὡς αὐτῶν γε στρατηγῶντος, ὅτι αὐτῶν ἡμομῆς χρόνον ποσῶν, τοὺς Ἀθῆναῖοις εἶπειν παρέση, τί δὲ οὐχὶ καὶ νῦν αὐτοῖς σὺ πλείους πρὸς τοὺς ἀνδρας; ὅ, τε Νικίας ἀνασας ἐξέστατο τῆς ἐπιπύλον στρατηγίας αὐτῶν, καὶ λαμβάνῶν ὁπόσθης βούλεται δυνάμιν ἐκείλθε, καὶ μὴ δρασιμῶσθαι λόγους ἀκινδύνους, δὲ ἔργων ἡ τῆ πόλει πρὸς εἶαν ἄξιον σπυρίων. ὅ ἡ τῶν πρῶτον ἀεδύετο, πᾶ μὴ πρὸς δακῆσθαι τῶντο πορβούμενος ἐκ κελουμένων ἡ τῶντα τῶν Ἀθῆναῖων, καὶ τῶν Νικίου καταβοῶντος, ἐξαρῶν καὶ ἀναφλερῶν τὸ φιλόλιμον, ὑπεδέξατο τε τὴν στρατηγίαν καὶ πρὸς διωείσατο, πλῶσας, ἐπὶ ἡμερῶν εἶχον ἡ κατὰ κτενεῖν ἐκεί τοὺς ἀνδρας, ἡ ζῶντας ἀξῶν Ἀθῆναζε. τοὺς δὲ Ἀθῆναῖοις ἐπῆλθε γελᾶσθαι μέγα, μᾶλλον ἡ πρὸς εἶαν. καὶ γὰρ ἄλλως εἰώθεσαν αὐτῶν τὴν χυφότητα καὶ μαρία φέρειν μετὰ σαμῆας ὅτι ἀνδρῶν. λέγεται γὰρ, ἐκ κλησίας ποτὲ οὔσθης, τὸν μὲν δῆμον κατῆμενον αὐτῶν πρὸς εἶαν ποσῶν χροῖον, ὅ ἡ δὲ εἰσελθεῖν ἐκείνον ἐσφαιωμένον, καὶ πρὸς εἶαν ὑπερῶν γᾶσθαι τὴν ἐκ κλησίαν εἰς αὔριον. Ἀρχολομῶν γὰρ (ἔφη) σήμερον, ἐσῶν μέλλων ξένοις, καὶ τεθυκῶς τοὺς θεοῖς. τοὺς δὲ Ἀθῆναῖοις γελᾶσθαι, ἀνασῶν καὶ δὲ γελῶσθαι τὸ ἐκ κλησίαν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τότε τὴν χροῖον ἀγαθῆ, καὶ στρατηγίας ἀεῖσα μὲν Δημοσθένει,

σα τὸ ἐκ κλησίαν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τότε τὴν χροῖον ἀγαθῆ, καὶ στρατηγίας ἀεῖσα μὲν Δημοσθένει,

είπὸς οὐ παρέειπε χρόνου, τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι μὴ καὶ τῶν
 μάχῃ ἐπέσον, τὰ ὄπλα παρὰ δὸντας ἕνεκεν ἀχμαλώ-
 πους, καὶ τὸ πᾶν Νικίᾳ μεγάλῃ ἕνεκεν ἀδοξίαν. οὐ γὰρ
 ἀσπίδος ῥίψις, ἀλλ' ἀγχιόν πικρὰ χεῖρον ἐδόκει, ὅθεν ἡλίκα τῶν
 στρατηγῶν ἀποβαλεῖν ἐκείνους, καὶ παρέσθαι τὰ ἐξ ἑρῶν τη-
 λικυῦτου καὶ ῥωμάτου ἀφορμὰς, αὐτὸν ἀποχρῆσθαι σαυ-
 τῆς δόξης. σκώπῃ δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα πάλιν Ἀριστοφάνης,
 ἐν μὲν Ὀρνισίν ἔτω πῶς λέγων,

Καὶ μὲν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυσᾶζ' ἔν γέ πω
 Ὡρ' ὅστιν ἡμῖν, ὅσδ' ἐμμελλοικιᾶν.

ὅθεν ἡ Γεωργίᾳ ταῦτα γράφων,

Ἐθέλω γεωργεῖν. εἶτα τίς σε κωλύει;
 Ὑμεῖς. ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμὰς,
 Ἐὰν μετ' ἑὶ δ' ἄρχων ἀφῆτε. Δεχόμεθα.

Διὰ γὰρ ἡμεῖς εἰς οὐ τὰς Νικίᾳ. καὶ μὲν οὐ καὶ τῶν
 πόλιν ἐβλάψεν οὐ μικρὰ, τὰ Κλέωνι ἑσπύοντες ἄλλοι
 δόξης ἐάσαντες καὶ διωκόμεως, ὅθεν ἡ βαρὺ φρόνημα καὶ δρᾶ-
 σος ἐμπειροῦν ἀκράτεον, ἄλλας τε τῆ πόλει παρέσθαι ἄλλο
 συμφορὰς, ὧν οὐχ ἦκιστα καὶ αὐτὸς ἀπέλαυσε, καὶ τὸν ὅτι
 τὸ βήματος χόσμον ἀνελών, καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν
 ἀνακρῶν, καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν, καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν
 τάξας, καὶ δρόμῳ μὲν τὸ λέγειν ἅμα χροσάμενος, τῶν ὀλί-
 γων ὑπερὸν ἀποδύει τὰ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 καὶ ὀλιγωρίας τὸ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 νοῖς. ἦδη δὲ που καὶ Ἀλκιβιάδης ἐνεφύετο τῶν κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν
 Ἀθηνῶν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν, οὐχ ὁμοίως ἀκράτος, ἀλλ' οἷον ἡ
 Αἰγυπτίων χῶρα λέγεται δι' ἄλλοι καὶ ἄλλοι ὁμοῦ φάρ-
 μακα, Πολλὰ μὲν ἐὰν ἀλλοι μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ,
 οὕτως ἡ Ἀλκιβιάδου φύσις ἐπ' ἀμφοτέρω πολλὴ ῥυεῖσα καὶ
 λαμπρὰ, μεγάλων ἐπέδωκεν δόξας νεωτερισμῶν. ὅθεν
 οὐδ' ἀπαλλαγίς τῶ Κλέωνος ὁ Νικίᾳ, καὶ μὲν ἔχε πρῶ-
 τά πασιν αἰαπαῦσαι καὶ κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 ὁδὸν τὰ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 σφοδρότητι τῆς Ἀλκιβιάδου φιλοπρίας αὐτῆς ἐξωθεῖς
 εἰς τὸν πόλεμον. ἐπὶ τῶν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν οἱ μέγιστα παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν
 λεμοῦντες τῆ εἰρήνῃ τῆς Ἑλλάδος, Κλέων καὶ Βρασίδας
 ἦν, ὃν ὁ πόλεμος, τὸ μὲν ἀπέκρυπτε τῶν κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 δόξῃ ἐκείνῃ. ὅθεν μὲν γὰρ, ἀδικημάτων μεγάλων, ὅθεν
 κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν ἀφορμὰς παρῆχε. πύτων οὖν ἅμα πύ-
 σόντων ἐν μάχῃ μὲν παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν ὁ Νικίᾳ πα-
 ραλαβὼν τοῖς μὲν Σπαρτιάταις, ἐκπαλαί τῆς εἰρήνης ὀρε-
 γομήτοις, τοῖς δὲ Ἀθηνῶν οὐδέ τι τὸν πόλεμον παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 τας, ἀμφοτέρωσι δὲ οἷον ἐκλελυμένοι καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 τας ἐκείνους τὰ χεῖρας, ἐπὶ τῶν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν εἰς φιλιαν τὰ πό-
 λης σωμαζαγῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσας ἀπαλλάξας κα-
 κῶν καὶ ἀνακαυσάμενος, βέβαιον οὐτῶς τῆς δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν ὄνο-
 μα παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν ποιῶτο. τοῖς μὲν οὖν ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν, καὶ τῶν γεωργῶν δὲ πλῆθος αὐτὸν εἰρήνην
 εἶχεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν ἄλλων πολλοῖς ἐντυγχάνων ἰδίᾳ, καὶ
 διδάσκων, ἀμβλυτέρωσι ἐποίησε παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 ἦδη τοῖς Σπαρτιάταις ἐλπίδας ἐσθλὰς, παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν τῆς εἰρήνης. οἱ δὲ ὅτις ἄλλοι αὐτῶν,
 ἀλλ' ἔτι τῶν ἄλλων ὅτις αὐτῶν, καὶ ὅτι τοῖς ἡλωχῶσι παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 φιλαδέφῳ, ἐλαφρότερον ἐποίησε τῶν ἀτυχῶν. ἦσαν οὖν παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 ἐπιούσιοι, ἐπὶ ἡ στωϊοῖτες εἰς ταῦτα, καὶ γενομένοι πάλιν ἀδείας καὶ γοῆς, καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 ἐπὶ τῶν

Ac Spartiatas illos, quotquot non ceciderunt in
 praelio, armis exutos captiuos duxit Athenas. Id
 Niciam fugillavit magnopere. Neq; enim clypei
 visa ea est abiectio, sed turpius quiddam & foedius,
 quod prouinciam timiditate vltro proiecisset,
 atq; inimico praebuisset abdicato sponte imperio
 tatar rei perpetratae occasiones. Quae de Aristo-
 phanes rursus in Ornifin mordet eum hisce verbis,

*Non hercle tempus dormiendi scilicet
 Nobis datur, nec Nicia cunctatio.*

In Georgis ita ait,
Munus colendi agrum volo. Quis impedit?

B Vos. Offero sed mille drachmas, si mihi
 Detraheritis munus hoc imperi.

*Placet. quia bis mille sunt cum Nicia
 Drachmis.*

Nec verò parum insuper ciuitati incommodauit,
 qui tantum permisit Cleoni gloriae & opum acce-
 dere. Vnde spiritibus magnis atq; impotenti sumpta
 audacia, cum alias reip. inuexit calamitates, quarum
 in ipsum magna pars redundauit, tum decorum sus-
 tulit in suggestu, inter concionandum exclamauit
 primus, pallium aperuit, femur percussit, & cur-
 su inter dicendum est vsus, atq; hinc ea quae post-
 ea confudit totam rempub. licentia & honestatis
 contemptu imbuunt remp. gerentes. Eadem tem-
 pestate concionator alius succrescebat Athenis
 Alcibiades non perinde impotes, verum sicut Aeg-
 yptiorum tellus vbertate dicitur edere simul,

Pharmaca multa bonis multis permista maligna:

ita in partem vtramque exuberans Alcibiadis in-
 genium & excellens ad res multas nouas aperuit
 fenestram. Vnde Cleone Nicias explicatus haud-
 quaquam opportunitatem habuit componendae
 & tranquillandae ciuitatis. Sed quum in viam
 remp. induxisset salutarem, impetu & vehementia

D Alcibiadis ambitionis est ea eiectus, atque iterum
 in bellum praecipitatus. Id ad hunc modum gestum
 est: Cleon & Brasidas erant praecipui qui pacem
 Graeciae distinerent: quorum bellum huius orna-
 bat virtutem, illius tegebat improbitatem. quippe
 huic inclytarum rerum ansas gerendarum, illi in-
 gentium scelerum suggerebat. Qui quum simul
 ambo vno in praelio ad Amphipolim occubuis-
 sent, confestim Nicias, quod Spartiatas inueniret
 pacis iam dudum audios, & non item animatos
 ad arma Athenienses, ambos autem fessos & ma-
 nus vltro dimittentes, elaborauit vt reconciliaret
 duas has ciuitates, caeterosq; Graecos malis libera-
 ret & reficeret, atque ita stabiliaret nomen in po-
 steriorum felicitatis. Ac locupletum quidem maio-
 rumque natu & agricolarum protinus habuit ad
 pacem propensam cateruam, caeterorum plerosque
 priuatim appellando monendoq; reddidit ad bel-
 lum tardiores. Inde iam spe Lacedaemoniis pra-
 bita, ad quaerendam adhortatus eos est & excita-
 uit pacem. Qui fidem ei cum ob aliam eius mode-
 rationem habuerunt, tum quod, captorum ad Py-
 lon & victorum curam agens fouensque eos,
 eleuasset calamitatem. Fecerant autem ante in-
 ter se annuas indutias quibus inter se conueni-

E entes gustantesque iterum quam dulcis securi-
 tas, & otium hospitumq; familiarium esset vsus,
 Fentes gustantesque iterum quam dulcis securi-
 tas, & otium hospitumq; familiarium esset vsus,

Γύλον καὶ δεδεμένους, ὅτι μελέμενος καὶ παρὰ τὸν δὲ ἡμεροῦν ἀνακρῶν
 ἐπὶ τῶν

vitam exoptabant incruentam ac quietam. Iam A cupide choros audiebant hæc canentes,

Quiescat hasta aranei telis venincta.

Meminerant etiam libenter huius dicti, In pace sopitos non tubis, sed gallorum gallinaceorum excitari cantibus. Insectabantur autem & increpabant eos qui in fati dicebant esse, vt ter nouenos annos duraret bellum. Ita inde inter se omnibus de rebus colloquuti, pacem fecerunt. Ac sperabant plerique plane se è malis emeruisse, habebantque in ore, Niciam, quem dicebant virum diis charum esse, illiusque religioni tribuisse deos, vt traheret ab eo maximum & summum bonum nomen. Reuera autem pacis existimabant Niciam autorem esse, vt Periclem belli. Siquidem hic leuibus ex causis in magnas clades coniecisse Græciam videbatur: Nicias contra induxit eos, vt grauissimis obliteratis iniuriis, redirent in gratiam. Vnde pacem illam vocant etiamnum Nicieam. Quia verò cautum in fœdere erat, vt præfidia & oppida quæ erant hinc inde occupata, & captiuos redderent, vtque forte ducti redderent primi, fortem Nicias (vt tradit Theophrastus) clam pecunia redemit, primi vt restituerent Lacedæmonii. Quum iam Corinthios & Bœotios appateret, auerios ab his quæ agebantur, elaborare vt criminationibus & querimoniis bellum denuo exuscitarent, permouit Athenienses & Lacedæmonios Nicias, paci pro neruis & vinculo vt adiecerent societatem, qua terribiliores descendentibus & firmiores inter se efficerentur. Dum hæc aguntur, Alcibiades nec ad otium appositus, & infestus Lacedæmoniiis, quod adhererent & attenderent Niciæ, se verò despicerent contemnerentque, mox à primo fuerat aduersatus & repugnauerat paci: verum nihil profecerat. Breui post cernens non perinde iam satisfacere Atheniensibus Lacedæmonios, sed facile videri fraudem, quod societatem iunxissent cum Bœotiis, nec Panactum integram tradidissent nec Amphipolim, has arripuit causas, inflammavitque ad singula populum. Tandem euocatis legatis Argiuorum sociare eos molitus est cum Atheniensibus. Vt verò legati Lacedæmoniorum cum libera potestate aduenerunt, ac primo in curia auditi, mandata visi sunt æquissima habere, veritus Alcibiades ne eadem oratione in animum populi influerent, circumuenit eos fallacia & iureiurando, ostenditque se præsto ipsis futurum, si dissimularent & inficias irent liberam potestatem habere. ita enim quæ cuperent, facillime obtenturos. Quos vbi induxit atque ad se ab Nicia traduxit, producens eos in concionem, quæ fuit primo loco, haberentne solutam de omnibus potestatem. Quod quum negarent, præter expectationem eorum variâs, curiâ dictorum testem aduocauit, monuitque populum ne tam aperte mentientibus, & modo hoc modo illud eadem de re dicentibus aures præberent vel fidem adhiberent. His non immerito attonitis, quum non haberet Nicias quid diceret, sed esset stupore & rei nouitate defixus, institit confestim populus Argiuos accire, societatemque cum iis sancire. Verum terræmotus, qui interpellauit & disiecit concionem, opitulatus est Niciæ. Postridie populo iterum coacto, multa moliendo & dicendo,

ἐπόθουν τὸν ἀμείαντον καὶ ἀπόλεμον βίον· ἠδέως μὲν ἀδόντων τὰ ποιαῦτα χορᾶν ἀκούοντες, Κείσθω δόρυ μοι μίτην ἀρι- Φιπλέκειν ἀρχαίαις. ἠδέως ὁ μεμνημένοι τῶ εἰπόντος, ὅτι τοῖς ἐν εἰρήνῃ καὶ κούδοντες οὐ σάλπιγγες, ἀλλ' ἀλεκβύονες ἀφυπνίζουσι. λυιδρογῶτες οὖν καὶ ποροβαλλόμενοι τοῖς λέ- γοντες ὡς τοῖς ἐνέα ἔτη διαπολεμηθῆναι πέπεσται τὸν πόλεμον, ἔπειθ' οὕτω πειπνῶτες εἰς λόγους συμβάλλοντες, ἐποίησαντο τὴν εἰρήνην· ἔδξα τε παρέστη τοῖς πλείστοις, ἀπαλλαγῆναι κακῶν (αὐτῶν γερονέναι, καὶ τὸν Νικίαν δια- ματος εἶχον, ὡς αὐτῶν εἶη θεοφιλῆς, καὶ ὁ δομομόιον αὐτῶν δι- δούσθαι, ἐπὶ τὸν ἡμέραν τὸ μέγιστον καὶ καλλίστου τῶν ἀγαθῶν δέδωκε. ὁ γὰρ ὄντι, Νικίου τὴν εἰρήνην ἐνόμιζον ἔργον, ὡς Περικλέους, τὸν πόλεμον. ὁ μὲν γὰρ ἐπ' ἀπίαις μι- κρῶς εἰς συμφορῆς μεγάλας ἐμβαλεῖν ἔδδει τοῖς Ἑλ- λήνας· ὁ δ' ἔπειθ' ἐπέσειεν ἐκλαθέσθαι, φίλοις γε- νομένοις. διὸ καὶ τὴν εἰρήνην ἐκείνῳ ἀρχὴν νῦν Νικίαν κα- λουσι. ἡγομένων ὅσων θηκῶν ὅπως τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις ἀσείχον ἀλλήλων, καὶ τοῖς ἀρχμαλώτοις ἀποδιδῶσι, πό- τερον ἀποδιδόντων τῶ κληρῶ λαχόντων, ὠνήσατο τὸν κλη- ρον ὁ Νικίας κρύφα χρήμασιν, ὡς τε περὶ τούτοις ἀποδιδό- ναι τοῖς Λακεδαμονίοις. καὶ τοῦτο μὲν ἰσορεῖ Θεόφραστος. ἔ- πειθ' Κορίνθιοι καὶ Βοιωτοὶ πρὸς τὰ ποροπόνημα διεκλαί- νοντες, ἀπίαις καὶ μέμψουσιν αὐτῶν ἔδδεικναι ἀνακαλεῖσθαι τὸν πόλεμον, ἔπειθ' ὁ Νικίας τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδα- μονίοις τῇ εἰρήνῃ τὴν συμμαχίαν ὡς περὶ κράτος ἢ δεσπῶν ὁπθέντας, φοβερωτέρους τε τοῖς ἀφισταμένοις καὶ βεβαωτέ- ρους ἀλλήλοις ἡμέσθαι. ποροπόνησαν ὅ τούτων, ὁ Ἀλκι- βιάδης, οὔτε πρὸς ἡσυρίαν πεφυκῶς, καὶ τοῖς Λακεδαμο- νίοις ἀρδρόμοτος ὅτι τὰ Νικία ποροσέκειντο καὶ ποροσεῖχον, αὐτὸν δὲ ὑπερώρων καὶ κατεφρόνοιον, ἐν δὲ ἔργῳ μὲν δι- δῆς ὑπερκατωθεῖς τῇ εἰρήνῃ καὶ ἀπίαις ὅσων ἐπέπεσαν. ὀλίγω δὲ ὑπερὸν ὄραν ὅσα ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμοίως πορο- σκέντας τοῖς Λακεδαμονίοις, ἀλλ' ἀδικεῖν δοκῶσθαι, ὅτι Βοιωτοῖς ἔθεντο συμμαχίαν, καὶ Γαῖακτον ἐσῶσαν οὐ παρέ- δωκεν, οὔτ' ἀμφίπολιν, ἐπεφύετο ταῖς ἀπίαις καὶ παρῶξιν ἐ τὸν δῆμον ἐφ' ἐκάστη. τέλος ὅ, ποροσείαν μετὰ πειμψάμοτος Ἀργείων, ἔποροσθῆε συμμαχίαν πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις. ἔ- πειθ' ὁ ποροσείας ἐλθόντες ἐκ Λακεδαμόνος αὐτοκράτορες, καὶ τῇ βουλήν ποροσεντυχόμενοι, ἔδδειξαν ὅτι πᾶσιν ἦκειν τοῖς δικαίοις, δείσας ὁ Ἀλκιβιάδης μὴ καὶ τὸν δῆμον ἀπὸ Ε τῶ αὐτῶν λόγων ἐπαγγέλλονται, ποροσῆλθεν αὐτοῖς δι' ἀπά- τῆς καὶ ὄρκων, ὡς ἀπὸ μὲν συμποροσῆσθαι, ἀπὸ μὴ φανῶσι μηδὲ ὁμολογήσασθαι ἦκειν αὐτοκράτορες. μάλιστα γὰρ οὐ- τως ἀβούλονται ἡμέσθαι. πεισθέντων ὅ, καὶ μετὰ σάν- των ἀπὸ τῶ Νικίου πρὸς ἐκείνον, ἐμβαλὼν αὐτοῖς εἰς τὸν δῆμον, ἠρώτα ποροσθῶν εἰ πειπνῶτων ἦκοισιν αὐτοκράτο- ρες. ὡς δὲ ἠρῶνῶτο, παρ' ἐλπίδας μετὰ βαλλόμενοι, τὴν τε βουλήν ἐπεκαλεῖτο μαρτυρεῖ τῶ λόγων, καὶ τὸν δῆ- μον ἐκέλευε μὴ ποροσέχθαι μηδὲ πρὸς εἶν οὕτω ποροσφαιῶς ἡδδομένοις, καὶ νῦν μὲν ταῦτα, νῦν ὅ παναντία πειπνῶ αὐτῶν λέγουσι. ποροσβουμένων δὲ (ὡς εἶχες) αὐτῶν, καὶ τῶ Νικίου μηδὲν ἔχοντος εἰπεῖν, ἀλλ' ἀρχὴν ταῦματι πεπληγῶ- τος, ὁ μὲν δῆμος ἐξ ἡρῶν τοῖς Ἀργείοις καλεῖν καὶ πορο- σθαι συμμαχοῖς· ἐδοῦθησθῆε τὰ Νικία σφῆρος πρὸς δια μέ-

σου ἡρόμοτος, καὶ διαλύσας τὴν ἐκκλησίαν. τῇ δὲ ὑπερῶν πάλιν τῶ δῆμου σιωελθόντος, πολλὰ ποιήσας καὶ εἰπῶν,

ἔπεισε μόλις ὄπιθεν τὰ παρὰ Ἀργείοις, αὐτὸν δὲ πέμψαι
 παρὰ Λακεδαιμονίους ὡς πρυτῶν καλῶς ἡγησάμενον. ἔλ-
 θὼν δὲ εἰς Σπάρτην, τὰλλα μὲν, ὡς αἰὲρ ἀγαθὸς καὶ παρὰ
 ἑαυτῷ εἰς ἀλλοίους, ἐπιμήθη, παρὰ δὲ ἑσθῆν, ἀλλὰ κρατήεις
 παρὰ τῷ βίω πιαζόντων, ἐπεμνήσθη, οὐ μόνον ἀδελφῶν καὶ
 κακῶς ἀκούων, ἀλλὰ καὶ δεδίασ τὰς Ἀθηνάϊους, λυπου-
 μένους καὶ ἀρμακλιούσας ὅτι πεισθέντες παρὰ ἑκείνου, ἑ-
 σούτους καὶ τοιούτους ἀνδρας ἀπέδωκεν. οἱ γὰρ ἐκ Γύλου κη-
 μιθέντες, ἦσαν ἑξοίκων τε παρὰ τῶν Σπάρτης, καὶ φίλοις
 καὶ συγγενεῖς τοῖς δυνατοτάτοις ἔχοντες· οὐ μὲν ἔπαρξάν τι
 βαχύτερον ὀργῆ παρὰ ἑκείνου, ἀλλὰ τὴν Ἀλκιβιάδην φρα-
 τήρον εἰλόιστο, καὶ Μαυλιεῖς καὶ Ἡλείου Λακεδαιμονίων ἀ-
 ποστάτας, ἐποίησαντο συμμάχοις μετὰ Ἀργείων, καὶ λησῆς
 εἰς Γύλον ἐπέμψαν, κακουργεῖν τὴν Λακωνικίαν· ἔξ ὧν
 αὐτὸς εἰς πόλεμον κατέστησεν. ἀκμαζούσης δὲ τῆς παρὰ τὸν
 Νικίαν τῆς Ἀλκιβιάδου Διαφορῆς, καὶ γηγομένης ὄφρα-
 κηφορίας, (ὡς εἰώθη Διαζέροντος υἱὸς ὁ δῆμος ποιῆσαι ἕνα
 τῶν ἑσθῆν, ἢ Διαζέροντος ἀλλοῦς ἢ πλοῦτον ὄπιθεν τῶν, τῶν
 ὄσφρακα μετὰ εἰς δέκα ἔτη) πολὺς φόβος ἀμφοτέροις
 παρὰ τῶν, καὶ κίνδυνος, ὡς πατέρων πρῶτος ἑσθῆν
 μέρους τῶν ἑσθῆν. τὸ μὲν γὰρ Ἀλκιβιάδου καὶ τὸν βίον
 ἐδεδούθητο, καὶ ὁ Δράκος ὠρῶσθαι, ὡς μάλλον ἐπὶ τοῖς πε-
 εἰ ἑκείνου γραφομένοις δηλοῦται· τὸν δὲ Νικίαν ὁ, τε πλοῦ-
 τος ὄπιθεν ἐποίησε, καὶ μάλιστα τὴν διαίτην ὁ μὴ φιλαδέλφου
 ποιητὴν δὲ δημικὸν, ἀλλ' ἀμικλόν, καὶ ὀλιγρχικόν, ἀλλο-
 κρον ἐδούκει· πολλὰ δὲ ἦδη ταῖς ὄπιθεν αὐτῷ ἀντίπει-
 νων παρὰ γῶμιον, καὶ βιαζόμενος παρὰ ὁ συμφέρον, ἐ-
 παρῆς ἑ. ὡς δὲ ἀπλῶς εἰπεῖν, νέων ἑ καὶ πολεμοποιῶν,
 ἀμικλα παρὰ εἰρήνοποιῶν καὶ παρὰ ὄπιθεν, τῶν μὲν εἰς τοῦ-
 τῶν, τῶν δὲ εἰς ἑκείνον ὄσφρακα ἑσθῆν. Ἐν δὲ διχοστασίῃ
 καὶ ὁ παρὰ ἑμμερεῖς. ὡς που καὶ τότε Διαζέρος ὁ δῆ-
 μος δέκα χώραν ἔδωκε τοῖς ἱπποτάτοις καὶ πρυμνοτά-
 τοῖς. ὧν ἑ καὶ ὁ παρὰ ὄπιθεν ὁ Γεελοῖδος, ἀρῆστος ἀπὸ
 ὄσφρακα ὄπιθεν ὄπιθεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πολυμῆς δύ-
 ναμιν παρὰ ἑλθὼν, καὶ ἡρόδοτος δὲ ἑ εἶχεν ἐπὶ τῇ πόλει δό-
 ξαν, ἀδελφία τῆς πόλεως. ὄπιθεν ἐπὶ τῇ τότε ἑσθῆν τῆ μὲν ὄ-
 σφρακα παρὰ ἑλθὼν ἑαυτὸν, (ἀπὸ δὲ τῆς καὶ φωνὴ μάλλον
 παρὰ ἑλθὼν) ἐλπίζον δὲ πατέρων τῶν ἀνδρῶν ἑσθῆν, ἀν-
 τὸς ἀπὸ τῶν ὄπιθεν ἑσθῆν, καὶ ἑσθῆν ἑσθῆν ἑσθῆν, ἀν-
 τὸς ἀπὸ τῶν ὄπιθεν ἑσθῆν, καὶ παρὰ ἑσθῆν τὸν δῆμον ἐπὶ ἀμ-
 φοτέροις. σκιδόντες οὖν τὴν μορφήν οἱ παρὰ τὸν Νι-
 κίαν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ λόγον δόντες ἀλλήλοις κρυ-
 φα, καὶ τὰς σάφης σιωπαρῶντες εἰς ἑ ἀμφοτέρας καὶ ἀ-
 ναμίξαντες, ἐκράτησαν, ὡς τε μὴ δέτερον αἰτῶν, ἀλλὰ τὴν ὄ-
 σφρακα ὄπιθεν ἑσθῆν. καὶ παρὰ ἑσθῆν μὲν ἑσθῆν τῆ-
 το καὶ γέλωτα ὄπιθεν παρὰ ἑ, ὄπιθεν ὄπιθεν ἑσθῆν, ὡς
 καὶ ὄπιθεν ὄπιθεν ὄπιθεν τῆ το παρὰ ἑσθῆν ἀνάξιον
 γερονέται νομίζοντες· εἰ γὰρ πικρὴ καὶ κολάπιος ἀξίαμα,
 μάλλον δὲ κλάσειν τὸν ἑσθῆν ἑσθῆν ἑσθῆν, ὄπιθεν ὄπιθεν
 ὄπιθεν Ἀεῖσιδην, καὶ τοῖς ὄπιθεν, ὄπιθεν ὄπιθεν ὄπιθεν καὶ
 παρὰ ἑσθῆν ἀξίαμα, εἰ δὲ μορφήν τῶν ἐπαρῆ F
 τοῖς ὄπιθεν. ὡς που καὶ Παρῶν ὁ καμικῶς εἶρηκε παρὰ αὐτῶν,
 Καίτοι παρὰ τῶν ὄπιθεν μὲν ἀξία.
 Αὐτῶν δὲ καὶ τῶν ὄπιθεν ἀνάξια. Οὐ γὰρ τοῖς
 τῶν εἶνεκ ὄπιθεν ὄπιθεν. καὶ ὄπιθεν, ὄπιθεν ἐπὶ ὄπιθεν ὄπιθεν μὲν ὄπιθεν, ἀλλ' ὄπιθεν ὄπιθεν.

argre obtinuit vt societatem cū Argiuis produce-
 rent, m tterentq; e Lacedæmonem, omnia osten-
 dens ex sententia confore. Vt Spartam venit, cæ-
 tera vt vir bonus atque ipforum studiosus, cultus
 est, sed re infecta, quod superatus esset à facienti-
 bus cum Bæotiis, reuersus est non modo turpis
 & infamis, verumetiam formidans offensum &
 indignantem populum Atheniensem, quod au-
 tore se tot & tantos viros reddidissent. Quippe il-
 li qui adducti Pylo fuerant, ex primis familiis e-
 rant Spartæ, amicosque & necessarios, habebant
 principes ciuitatis. Nihil ramen ex flamma con-
 suluerunt in eum grauis, sed prætorem designa-
 uerunt Alcibiadem, Mantinosq; & Eleos aduer-
 sus Lacedæmonios rebellantes socios cum Argi-
 uis afciure, prædatoresq; Pylon ad incurfandam
 Laconiam miserunt. vnde recruduit bellum. Por-
 rò flagrante Alcibiadis cum Nicia simultate, atq;
 irrogatione instante exilii decennalis, quod sole-
 bat per interualla infligere populus, & aliquem su-
 spectum vel alias ex gloria aut diuitiis inuidiosum
 ostraco in decennium exterminare, ingens virū-
 que pauid periculumq; occupauerat, quod alteri
 ipforum omnino putaret exiliū imminere. Quip-
 pe Alcibiadis exæcrabantur vitam, audaciam vei ὀ
 trepidabant, vt latius sumus in historia illius exe-
 quuti: Nicias opes inuidiam conflabant, maxime
 mores nechumani nec populares, verum vt in-
 sociales & à plebe alieni, importuni videbantur.
 Et quia magnopere iam contra eorum sententiā
 reluctatus ipforum libidini fuerat, ipsosque ad id
 quod in rem fore adegerat, erat odiosus. Breui iu-
 uenum erat & bellandi cupidorum aduersus pa-
 cificatores & seniores certamen: atque hi exilium
 in hunc, illi detorquebant in illum. At
Dissidio in populi capit & sceleratus honorem.
 Siquidē distracta & tunc in duas ciuitas factiones
 dedit audacissimis & versutissimis locum: in qui-
 bus Hyperbolus erat Perithædes, homo ex nullis
 audaciam sumens opibus, sed ex audacia ad opes
 promotus, factusq; eo quem habebat in ciuitate
 honorem, ignominia ciuitatis. Hic remotum se
 id temporis ratus ab exilii timore: (nempe potius
 ad furcam pertinebat) quum speraret altero illo-
 rum ciuitate exacto, parem se fore manenti, de-
 monstrabat aperte gaudere eorū dissidio se, stimu-
 labatq; in eos populū. Cuius animaduersa Nicias
 & Alcibiades nequitia, in secreto colloquuti in-
 ter se, vtrinq; factionem confuderunt in vnum:
 itaq; effecerūt vt neuter ipforum, sed Hyperbolus
 in decennium expelleretur. Atq; id in præsentia
 quidem iocum & risum excitauit in populo: post-
 modum verò tulerūt moleste, quod eam rem per
 hominem fædatam arbitrarentur indignum. Esse
 enim aliquam & huius dignitatem pœnæ. Imo ve-
 rò pœnam ducebant decennale exilium Thucy-
 didi, Aristidi, & similibus esse: Hyperbolo verò ho-
 norē atq; occasionem iactantia, quod esset ob im-
 probitatem similiter atque summi viri mulctatus.
 vti de eo Plato cōmicus quodam loco dixit,
*Quauis quidem sit moribus dignum malis
 Passus, tamen non digna se & notis suis.
 Nam non repertum istius est causa ostracum.*
 Tandem post Hyperbolum nemo omnino, sed
 postremus ille hoc exilii genere est punitus.

Primus fuit Hipparchus Colargensis, propinquus tyranni. Incerta verò res fortuna est, neq; ratione comprehensibilis. Nicias enim, si de exilio aleam iecisset contra Alcibiadem, vel victor securus illo expulso in vrbe mansisset, vel victus ipse extremas clades exilio declinasset, atq; existimationem retinisset optimi ducis. Non me præterit à Theophrasto narrati actum in exilium Hyperbolum, Phxaco non Nicia cum Alcibiade concertante: verù maior pars ita autores sunt. Nicias igitur quū Segestanorum & Leōtinorum legati aduenissent, atq; Athenienses impellerent ad suscipiendam expeditionem in Sicilia, refragatus est his, sed ab Alcibiadis consiliis & ambitione victus est. qui etiã ante indictum populi consiliū, tenebat iam plebem spe & sermōibus suis corruptam, ut & in palæstris iuuentus, & senes in officinis hemicyclisq; confidentes, figurã Siciliæ, maris circumiecti mores, portus & loca, quæ obuerfa Africæ illa habet insula, definirēt. Neq; enim belli præmium statuebant, sed sedem Siciliam, ex qua arma Pænis moturi, simulq; Africam & mare essent vsq; ad colūnas Herculis occupaturi. Eo quum intenti essent, Nicias, qui aduersus tendebat, neq; multos habebat neq; pollentes suffragatores, quando pecuniosi metu ne munera & impensam in triremes viderentur defugere, præter animi sententiam quiescebant. hic verò non defatigabatur neq; fatiscēbat. Verum postquam populus bellum iussit, ac primū ipsum ducem creauit cum Alcibiade & Lamacho, in alia cōcione à cœptis eos testato deterruit. Alcibiadi deniq; exprobrauit priuati quæstus & ambitionis causa in graue conicere eum ciuitatem & transmarinum bellum. At nihil profecit. Imo quod ob peritiam haberetur accommodatior, magnaq; præbiturus securitatem, cum Alcibiadis audacia & Lamachi lenitate illius commissa cautione, magis roborauit suffragia. Exurgens enim, qui præcipue ex cōcionatorib; populū ad bellū incendebat, Demonstratus, Niciam ait se causantem repressurum, promulgauitq; rogationem, ut duces belli domiq; liberam & in consiliis capiendis & rebus gerendis potestatem haberent, atque eam legem pertulit. Atqui multa dira etiam à sacerdotibus aduersus susceptam expeditionem memorantur obnuntiata. Sed alios habuit Alcibiades vates, atq; ex vetustis quibusdam vaticiniis magnum decus prænuntiauit Athenienses ex Sicilia deportaturos. Legatos quoq; subornaucrat, qui ab Ioue Ammone reuersi fuerant cum sortibus, quibus significabatur capiendos ab Atheniē-sibus omnes Syracusanos. Aduersa verò verentes male ominari occulebant. Neque enim clara & perspicua prodigia reuocabant eos, nec statuarū, quas Hermas vocant, laceratio omnium eadem nocte truncatarum, vna dempta, quam Andocidis vocabant, à tribu posita Ægeide pro domo que tunc Andocidis erat, nec quod patratū fuerat in duodecim deorum ara. Quidam repente in eam insiliit. Inde insidens ei cruribus vtrinq; demissis defecuit lapide pudenda sua. Delphis aureum Mineræ signum in palma positum ænea erat, à ciuitate Atheniense de manubiis Medicis sacratum, Hoc per multos dies inuolātes corui totonderūt, fructumq; palmæ aureū abroserunt deieceruntq;

A *περὶ τὸν δὲ ἰππάρχου ὁ Χολαργεὺς, συγγε. ἢς τις ὦν τῶν τυραννίδων. ἀκρίβειαν δὲ τὴν τύχην περὶ τὸν καὶ ἀληπίον λογισμῶν. Νικίας γάρ, εἰ τὸν περὶ οὐράχου κίνδυνον ἀνέρρηψε περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἢ κερτήσας αἰ ἀσφαλῶς ὑπὲρ τὴν πόλιν ἐκείνον ἐξέλασας, ἢ κερτήσας αὐτὸς ἐξήψατο, περὶ τῶν ἐχθρῶν ἀτυχῶν ὁ δοκεῖν ἀείψας εἶναι στρατηγὸς ἐξεφυλάξας. ὁ δὲ ἀγνοῶν δὲ ὅτι Θεόφραστος ἐξ οὐρακιστικῶν αἰ φησι τὸν ὕψιστον, Φάλακρος οὐ Νικίας περὶ Ἀλκιβιάδην εἰσεαίτος ἀλλ' οἱ πλείοις οὕτω γερὰ φασιν. ὁ γὰρ Νικίας, τῶν Αἰγυπτίων περὶ Ἰουδαίων καὶ Λεοντίων περὶ Ἰσραηλιτῶν, καὶ περὶ τῶν πολεμίων τοῦ Ἰσραήλ.*

B *Ἀθηναίοις στρατὸν ἐπι Σικελίαν, ἀντιγράμμος ἠπείστο τῆ βουλῆς Ἀλκιβιάδου καὶ Φιλιστιμίας, ὡρὶν ὅλως ἐκκλησίαν ἡγήσασθαι, καὶ ἀσφαλίως ἢ ἢ πλῆθος ἐλπίσαι καὶ λόγους περὶ διεσθαρμένον. ὥστε καὶ νεοὶ ἐν παλαίστραις, καὶ γέροντες ἐν ἐργαστηρίοις καὶ ἡμικυκλίοις συγκαθεζομένων, ὑπογράψαντες ὅτι τὸ γῆμα τῆς Σικελίας, καὶ τὴν φύσιν τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης, καὶ λιμένας καὶ τόπους οἷς τε βέλτεται περὶ Λιβύην ἢ ἠπείστον. οὐ γὰρ ἀθλον ἐποιεῖτο τὸ πολέμει Σικελίαν, ἀλλ' ὁρμητήριον, ὡς ἀπὸ αὐτῆς ἀναγινώσκουσιν περὶ Καρχηδονίους, καὶ γήσοντας ἅμα Λιβύην καὶ τὴν ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ κλειῶν ἐκ τῶν θαλάσσης. ὡς οὖν ὠρμητὸς περὶ ταῦτα, ὁ Νικίας ἐναντιούμενος ἔτε πολλοῖς οὐτε διωατοῖς εἶχε σωμαγωγίαν. οἱ γὰρ ἄποροι, δεδιότες μὴ δοκῶσι τὰς λήγουργίας καὶ τελεσουργίας ἀποδιδράσκον, παρὰ γνώμην ἠσύχατον. ὁ δὲ οὐκ ἐκείνην οὐδὲ ἀπηγόρευεν, ἀλλὰ μὲν τὸ ψήφισα αὐτὸν τὸν πόλεμον Ἀθηναίοις, καὶ στρατηγὸν ἐλέασθαι πρώτων ἐκείνον μετ' Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου, πάλιν ἐκκλησίαν ἡγομένης, αἰσάσας, ἀπέβρεπε καὶ διεμύρτυρε καὶ τελευτῶν διεβάλλετ' Ἀλκιβιάδην, ἰδίῳ ἐνεκα κερδῶν καὶ Φιλιστιμίας τὴν πόλιν εἰς χαλεπὸν ἐξωθεῖν καὶ ἀναπύοντι κίνδυνον. ἔπειτα*

D *περὶ τὸν δὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἀλλ' ὑπὸ ἐμπειρίας δόξας ἐπιτιμῶντες εἶναι, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν εἶναι, περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου τόλμαν καὶ τὴν Λαμάχου περὶ τὴν ἐκείνου συγκεραυνωμένης ἀλαβείας, βέλτερον ἐποίησε τὴν χρονοσίαν. ἀσάσας γὰρ ὁ μάλιστα τῶν δημοκρατῶν ἐπὶ τὸν πόλεμον παρὰ τῶν τοῦ Ἀθηνῶν δημογράτου, ἔφη τὸ Νικίαν προφάσις λέγειν παύσθαι καὶ ψήφισμα γράψας ὅπως αὐτοκράτορες ὡσιν οἱ στρατηγὸι, καὶ ταῦτα κακεῖ βουλευόμενοι καὶ περὶ τὸν πόλεμον, ἐπέσει τὸν δῆμον ψηφίσασθαι. καίτοι λέγεται πολλὰ καὶ παρὰ τῶν ἱερέων ἐναντιοῦσθαι περὶ τὴν*

E *στρατείαν. ἀλλ' ἐτέρους ἔχον μέρητις ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκ δὴ πνων λογίων προῦφερε παλαιῶν, μέγα κλέος τῆ Ἀθηνῶν ἀπὸ Σικελίας ἐσεσθαι. καὶ θεοφόροι πινὲς αὐτῶ παρ' Ἀμμωνος ἀφίκοντο, χρησιμὸν κομίζοντες ὡς ληφόνται Συρακυσίοις ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν. τὰ δὲ ἐναντία, φοβούμενοι δις φημείν, ἐκρυπτον. ὁ δὲ γὰρ τὰ προῦπτα καὶ κατὰ φανῆ τῶν σημείων ἀπέβρεπε ἢ τὸ Ἐρμῆν περὶ τὴν, (μῆνυκτὶ πρῶτον ἀκρωτηριασθέντων, πλὴν ἐνὸς ὃν Ἀνδοκίδου καλοῦσιν, ἀνάθημα μὲν τῆς Αἰγυπτίου Φυλῆς, κείμενον ἵππῶ τῆς τότε ἔσης Ἀνδοκίδου οἰκείας) καὶ ὁ περὶ τὸν βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν. ἀνθεστος γὰρ τις δὲ ἀφίης ἀναπνέουσας ἐπ' αὐτὸν, εἴτα περὶ τὸν ἀπέκρυνεν αὐτὸν λίθῳ ὁ αἰδοῖον. ἐπὶ τῷ Δελφοῖς παλάδιον ἔστηκε χρυσοῦν, ὅτι φοίνικος χαλκῆς βεβηχῆς, αἰάθημα τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐρριείων τῶν ἔχοντων*

ἐφ' ἡμέρας πολλὰς περὶ τὸν πόλεμον κέραιες, καὶ τὸν κερτῶν ὄντα χρυσοῦ τῶ φοίνικος ἀπέβρωγον καὶ κατέβαλλον.

οι δ' αὖτα μὲν ἔφασαν εἶ) Δελφῶν πλάσμα(α, πεπει-
 σμένων ὑπο Συρακοσίων. χρησμὸς δὲ βίβλος κελδόντος αὐ-
 τοῖς ἐκ Κλαζομῶν τὴν ἱερείαν τῆς Ἀθηνῶν ἀγῆν, μετε-
 πέμφατο τὴν αἰθροπὸν· ἐκαλεῖτο δ' Ἡσυχία. καὶ τὸ τοῦ
 (ὡς εἰκεν) ὁ παρήνθη τῇ πόλει ὁ δαμόνοιο, ἐν τῷ παρόντι τὴν
 ἡσυχίαν ἀγῆν. εἴτε δὴ αὖτα δέσας, εἴτ' αἰθροπὸν λογι-
 σμῶ τὴν φρατείαν φοβηθεὶς ὁ ἀτρολόγος Μέτων, (ὡς γὰρ ἐφ'
 ἡγεμονίας βίβλος τῆς ἀγῆνης) παρρησιάζεται τὴν οἰκίαν ὑφάπειν,
 ὡς μερηνῶς. οἱ δὲ φασιν, οὐ μὲν αὖτ' ἀκμήδον, ἀλλὰ νύ-
 κτωρ ἐμπαρήσατο τὴν οἰκίαν, παρρησιάζειν εἰς τὴν ἀγορὴν
 αὐτοῦ, καὶ δεῖσθαι τῆν πολιτῶν ὅπως ἐπι συμφορᾷ το-
 σαύτη τὴν ἰὸν ἀπὸ μέλλουσα πλεῖν τειρεσθῆν εἰς Σικελίαν,
 ἀφῶσι τῆς φρατείας. Σωκράτης δ' ἐπὶ σφῶν ὁ δαμόνοιο, οἷς
 εἰώθη συμβόλοισι χρησάμενος παρὸς αὐτὸν, ἐμύνησε κακέι-
 να, τὸν ἐκπλοῦν ἐπὶ ὀλέθρῳ τῆς πόλεως παρρησιάζετο.
 οἱ δ' αὖτα σιωπῆσι καὶ φίλοις ἐφρασε, καὶ διήλθεν εἰς πολλοὺς ὁ
 λόγος. οὐκ ὀλίγοι δ' καὶ τῆν ἡμερῶν ἐν αἷς τὸν πόλεον ἐξέ-
 πεμπον ὑπέφραθεν. Ἀδωνεία γὰρ εἶχον ἀγῆνας τότε,
 καὶ παρὸς αὐτοῖς πολλὰ ἄλλα τῆς πόλεως εἶδωλα καὶ τὰ φάσι
 αὐτὰ καὶ κατέβητο γυναικῶν ἦσαι, ὡς τὸ ἐν λόγῳ ποιου-
 μένους ἐν τῷ αὐτῷ, διεσχεράμεν καὶ δεδίεμαι παρὸς τῆς πα-
 ρρησιάζουσας ἐκείνης καὶ διωάμεως, μὴ λαμπαρῆται καὶ ἀ-
 κμήδοντι φανερὰ τὴν γούσα, τὰ γὰρ μαρτυροῦν. ὁ μὲν οὖν
 ἐλαβὼν τὴν ἀφῶσιν τῆς φρατείας τὸν Νικίαν, καὶ
 μὴδ' αὖτ' ἐλπίδων ἐπαρθεῖσα, μὴτε παρὸς τῆς ἀρχῆς
 μέγιστος ἐκπλαγῆσα μεταστέσαι τὴν γῆν, ἀνδρὸς ἰὸν
 χρησάμενος ὁ σφῶρος. ἐπεὶ δ' οὔτε τὸν πόλεμον τὸν δῆμον
 ἀποδέξασθαι πειρώμενος, οὔτ' αὐτὸν ἐξελείπει τῆς φρατη-
 γίας δεύμενος ἴσχυει, ἀλλ' ὡς παρ' ἀρχῆς καὶ φέρων
 αὐτὸν ὁ δῆμος ἐπέθηκε τῇ διωάμει φρατηγῶν, ὅσοις ἐ-
 πιπαρὸς ἰὸν τῆς πολλῆς ἐλαβείας καὶ μελλήσεως, ὡς τε πα-
 δὸς δίκην ἀπὸ τῆς νεῶς ὀπίσω βλέπεισα, καὶ ὁ μὴ κρατη-
 θῆναι τοῖς λογιμοῖς ἀναλαμδαίνουσα καὶ φρέφοντα πολ-
 λάκις, ἐλαμδύωαι καὶ τοῖς σιωπῆσι αὐτῶν, καὶ τὴν
 ἀκμήδον ἀφῶσιν τῆν παρρησιάζουσαν· ἀλλ' ὁ μὲν οὖν εἶδεν τοῖς
 πολεμίοις ἐμφύωαι καὶ παρρησιάζετο, ἐλέγχειν τὴν τύ-
 χην ἐπὶ τῆν ἀγῆν. οἱ δ' αὖτα, Λαμάχου μὲν ἀντικρατῆρος ἰσχυ-
 οῦ πλεῖν ἐπὶ Συρακοσῶν, καὶ μάχην εἶχε τῆς πόλεως
 ὑπῆσαι, Ἀλκιβιάδου δ' αὖτα πόλεις ἀφῶσιν Συρακοσίων,
 εἶθ' οὔτως ἐπὶ αὐτοῖς βαδίζειν, τὰ ἐναντία λέγων, καὶ κε-
 λδύων, ἀρέμα παρὸς τὴν Σικελίαν κρημνίζουσα καὶ πε-
 ειλπέουσα, ἐπιδείξασθαι τὰ ὄπλα καὶ τὰς τεύχερας, εἴτ'
 ἀποπλεῖν Ἀθῆνας, μικρὸν τῆς διωάμεως Αἰγαεῶσιν
 ἀπαρξάμενοι, αὐτίκα τε τὴν γῆν ἐπέξελυσε, καὶ
 κατέβαλε τὸ φρόνημα τῆν ἀνδρῶν. καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον
 Ἀλκιβιάδου Ἀθῆνῶν μετὰ πέμφαμένων εἰς κείσιν, λό-
 γῳ μὲν ἀποδείξει δούτερος ἡγεμῶν, διωάμει δ' ὁ μόνος ἂν,
 οὐκ ἐπαύσατο καὶ δῆμος, ἢ παρρησιάζων, ἢ βουλομένης,
 παρὸς ἐγχεσθαι μὲν αὐτῷ τὴν ἀκμήδον τῆς ἐλπίδος, ἐκ-
 ρυῖωαι δ' αὖτα πολεμίων ὁ θάμβος, καὶ τὸν φόβον, ὃν ἡ φρο-
 νη παρρησιάζουσα αὐτοῖς ὄφισ τῆν διωάμεων. ἐπὶ δ' αὖτα Ἀλκιβιά-
 δου παρρησιάζουσα ἐξήκοντα ναοὶ πλεῖσαντες ἐπὶ Συρακοσῶν,
 ταῖσιν δ' αὖτα κατήλασσον εἰσω κατὰ σπῆς εἰνεσι· καὶ Λεοντίοις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀποκαλοῦσα ἀφῶ κήρυκος
 αὐτῶν, λαμδαίνουσι ναὺν πολεμίας σαίδας κομίζουσαι, εἰς ἀσπῆρα φόνον καὶ φυλάς αὐτοῖς οἱ Συρακοῦσιοι. κεί-
 μενοι δ' αὖτα τῆς πόλεως ἐν ἱερῷ Διὸς Ὀλυμπίου, τότε παρὸς ἐξέτασιν καὶ κατὰ λόγον τῆ ἐν ἡλικία μετεπέμφθη.

A At Athenienses commenta hæc Delphorum di-
 tabant esse à Syracusanis corruptorum. Erat ora-
 culum quod Mineræ sacerdotem adduci ex Cla-
 zomene Athenas præcipiebatur, quam acciuerunt:
 (ca Hesychia id est Quies vocabatur) atque id haud
 dubie fuit, quod civitatem admonuit deus in præ-
 sentia ut quietem agerent. Siue igitur hoc veritus
 est, siue humana reputatione hoc bellum horruit
 astrologus Meton, qui præfecturam certam habe-
 bat, finxit infaniam, ac domui suæ ignem subiecit.
 Alii negant prætexuisse eum infaniam, sed, quum
 noctu domum inflammasset, progressum in forū
 fordidatū cōtendisse à civibus ut sibi tanta icō ca-
 lamitate filium, qui nauigaturus trierarchus in Si-
 ciliam erat, sacramento soluerent. Socrati verò il-
 li sapienti dæmonium eius solitis signis istud quo-
 que indicavit, expeditionem illam in pestem rei-
 pub. versuram. Ille familiaribus & amicis hoc aper-
 uit: qui rumor dimanauit in populum. Iam con-
 turbauit dies, quo classis soluit, non paucos. Nam
 agebāt tunc Adonia scemina, atq; exposita passim
 per urbem simulacra, eorumq; exequiæ & plan-
 ctus muliebres edebantur, ut illi qui aliquam horū
 rationem ducerent, angerentur, timerentq; ne ille
 apparatus & exercitus ex magnificentia & flore
 splēdido cito euāsceret. Quod igitur, ne sciscere-
 tur ista expeditio, obstiterit Nicias, & neq; spe cla-
 tus, neq; magnitudine obstupēfactus delati impe-
 rii, de sententia discesserit, viri boni fuit & con-
 stantis. At postquam populum auertere à bello, &
 precib. amoliri ab se enitens prouiciam, nihil ob-
 tinuit, sed ipsum quasi impulsū populus ducem
 exercitui imposuit inuitū, non iam ultra locus ni-
 miæ isti cautioni & cūctationi erat, ut pueri modo
 ex nauis respectās, ac crebroq; esset consiliis victus
 repetens, animoq; versans, simul ardore habetaret
 collegarum suorū, & rerum corrūperet articulos,
 verū ilico oportuerat hostes ad orientē iisq; instan-
 tem in ipsis certaminib. periclitari fortunā. At qui
 quum Lamachus plane censere in ipsas eundem
 Syracusas, ac sub ipsis urbis muris decernendum:
 Alcibiades autem retrahenda à Syracusanis cate-
 ra oppida, inde in ipsos mouendum: hic, qui ab il-
 lis dissentit suavitq; ut, sensim littora circumquaq;
 legentes, Siciliæ arma & classem suā ostentaret, in-
 de relicto Segestanis aliquo de militibus suis præ-
 fidio recipere se Athenas, cū in præsentia illorū
 cōsilia peruertit & fregit animos, tū breui post Al-
 cibiade ab Atheniētib. ad iudicium reuocato, verbo
 declaratus alter dux, autoritate verò solus, nul-
 lū finē fecit cunctādi & circūvagādi & deliberādi:
 donec vigor ei spei consenuit, trepidatiōq; & pa-
 uor, quē incusserat primus copiarū aspect⁹, hosti-
 bus excidit. Alcibiade adhuc præsentē nauib. sex-
 aginta in Syracusanos mouere, cæteras sustinue-
 rūt pro portu in acie instructas. Decem speculādi
 causa in portū irruerūt, Leontinoisq; per præco-
 nē ad redeūdū domū euocauere. Ceperūt hæc nauē
 hostilem. Ea portabat tabellas, in quas nomina sua
 Syracusani tributim perferiserāt. Hæc procul urbe
 in æde Iouis Olympii fuerāt depositæ: tūc autē ad
 cōquisitionem & delectū iuuetutis deportabatur.

οἱ πλείονες ἔδωκεν ὁ δῆμος δι' ἔρκων, ἢ μὲν ἰάσαν ἄρχειν ἀ-
 κροατίας. τῷ δὲ Οὐλυππίου πλησίον ὄντος ἄρμισαν οἱ Α'-
 θηναῖοι κατὰ λαβὴν, πολλῶν ὄντων ἐν αὐτῷ χερσῶν καὶ ἄρ-
 γυράν ἀκαθάρτην. ὁ δὲ Νικίας ἐπίτιδες ἀναβαλλόμενος ὑπέ-
 ρησε, καὶ αὐτεῖδε φρούρον εἰσελθούσαν τῷ δὲ τῷ Συρακού-
 σίῳ, ἢ γυμνῶς, εἰ μὴ τὰ χεῖματ' ἀφ' ἁρπάσωσι οἱ στρατιώ-
 ται, ὁ μὲν κρινόντων ἀφελήσασθαι, τὴν δὲ αἴτιαν αὐτὸς
 ἔξεν τῷ ἀσπηνάτῳ. τῇ δὲ νίκῃ αὐτοῦ ἡμεῖς ἡμεῖς ἀρμισ-
 τος εἰς οὐδὲν, ὀλίγων ἡμερῶν ἀναρμόμενων, ὅθις ἀεχώρησεν
 εἰς Νάξον, καὶ αὐτὸς διεχείμασε, πολλὰ μὲν αἰαλίσκων στρατιῶ-
 τῶν ἐπέστη, πρὸς αὐτῶν μὲν καὶ πρὸς Σικελίῳ πῖνας, ἀφισ-
 τῶν αὐτῶν πρὸς αὐτὸν. ὡς τε τοῖς Συρακούσιος ἀδύτης ἀναρμή-
 σαίτας ἔξελασται πρὸς Κατάνην, καὶ τὴν τε χῶρον τε-
 μῆν καὶ ὁ στρατόπεδον κατὰ κινδύνον τῷ Α' θηναίων. ἀδὴ
 πῶντες ἤλυντο τὸν Νικίαν, ὡς ἐν τῷ ἀφελήσασθαι καὶ
 μίλλειν, καὶ φυλάττειν τὸν τῷ πρὸς ἔξω ἀπολλύσασθαι κα-
 ἐν ἐπεισὶν γε πρὸς ἔξω ἀπολλύσασθαι ἀνὲρ μὲν τῶν ἀνδρῶν, ὁρ-
 μῆσιν γὰρ ἡμῶν ἐργῶν καὶ δραστήριος, ὁ μὲν πρὸς ἡμελλήτης
 καὶ ἀπλῆτος. ὡς δὲ οὖν ἐκίνησε τὴν στρατὸν πάλιν ἐπὶ τὰς
 Συρακούσας, οὕτως ἐστρατήγησε, καὶ μὲν τῶν ἀπολλύσασθαι
 ὅς ἅμα καὶ ἀσφαλείας ἐπέστη, ὡς τε λατῶν μὲν εἰς
 Θάσον τὰς ναυοὶ πρὸς αὐτῶν καὶ ἀπολλύσασθαι, φθάσαι δὲ
 πρὸς Ἐπιπολάς κατὰ τὸν τῷ πρὸς ἔξω ἀπολλύσασθαι λογαδίω
 κρατήσας, εἰ μὲν μὲν τῶν ἀπολλύσασθαι, βέλτασαι ἢ καὶ τὴν ἰπ-
 ποι τῷ πολεμίων, ἀμαχὸν εἶναι δὲ ἀπολλύσασθαι. ὁ δὲ μάλιστα πρῶ-
 των καὶ Σικελιώτῳ δὲ ἐπλητῆε, καὶ τοῖς Ἑλλήσιν ἀπίστη
 παρέχεν, ὀλίγω χρόνῳ αὐτεῖς ἐστρατήγησε Συρακούσας, πόλιν
 Α' θηναίων ὄντι ἐλάττω, διεστρατήγησε ἢ, χρωσίων αἰωμα-
 λίας, καὶ τὰ λατῶν γὰρ τῶν ἀπολλύσασθαι, καὶ τῶν ἀπολλύσασθαι ἔλεσε, τῶ-
 χος κύκλῳ αὐτῶν ὁσπύτων ἀναρμῆν, ἀλλὰ τῶν δὲ ἐστ-
 ρατήσασθαι μὲν ἐδέσσε τῶν πρῶτος ἀπολλύσασθαι, οὐδὲ ὑπὸ
 νοτι χρωσίων εἰς αὐτῶν πρὸς ἔξω ἀπολλύσασθαι φροντίδας, ἀλλὰ ἰο-
 σοσίων νεφέλων, ἢ ὁ μὲν πρὸς ἔξω ἀπολλύσασθαι ἡμέμα ποιήσασθαι
 δὴ καὶ ὄντι. τῶν ἀπολλύσασθαι τῶν ἀπολλύσασθαι ἐπιμέλειαν, καὶ τῶν
 τῶν ἀπολλύσασθαι ἀπολλύσασθαι, ἐν οἷς κατὰ τῶν ἀπολλύσασθαι. ὁ μὲν γὰρ Εὐ-
 ερίδης μὲν τῶν ἀπολλύσασθαι καὶ τὸν ὄλεθρον, χρωσίων ἐπιμή-
 δος, ἐποίησεν,

Οἱ δὲ Συρακούσιος ὅκτω νίκῃς ἐκράτησαν
 Ἀνδρες, ὅτι ἡμῶν τῶν ἀπολλύσασθαι ἀμφοτέρως,

ὅτι ὅκτω ἢ νίκῃς ἀλλὰ πλείονας ἀπὸ τῶν Συρακούσιος
 νεικημῶν καὶ αὐτῶν, πρὸν ἐκ θεῶν ὄντως ἢ τῆς αἰτί-
 σασθαι ἡμεῖς ἀπολλύσασθαι τοῖς Α' θηναίοις, ἐπὶ πλείονι ἀπολλύσασθαι
 δυνάμεως. τῆς μὲν οὖν πλείονας ἀπολλύσασθαι βία ἔσασθαι ὁ
 σῶμα παρὶ τῶν Νικίας ἀκμῆν δὲ ποτε τῆς ἀρρωστίας λαβὴ-
 σης, ὁ μὲν, ἐν τῇ χεῖρ μετ' ὀλίγων ἀπολλύσασθαι κατέκταντο, ἢ
 ὁ ἀπολλύσασθαι ἔχων ὁ Λάμαχος ἀπολλύσασθαι τοῖς Συρακού-
 σίοις, ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἀπολλύσασθαι πρὸς τῶν Α' θηναίων,
 ὁ ἀπολλύσασθαι ἔμελλε ἀπολλύσασθαι τὸν ἀπολλύσασθαι. τῶν ἀπολλύσασθαι
 τῶν Α' θηναίων ἀπολλύσασθαι ἀπολλύσασθαι πρὸς τὰς δὴ ἀπολλύσασθαι,
 ἀπολλύσασθαι ὁ Λάμαχος, ἀπολλύσασθαι τῶν ἀπολλύσασθαι τοῖς ἰπ-
 πῆσι ἐπὶ ἀπολλύσασθαι. ἡμῶν δὲ πρὸς αὐτῶν Καλλιμάχης, ἀ-
 ἡμῶν πολεμικὸς καὶ θυμοειδής. πρὸς τῶν ἀπολλύσασθαι ἀπολλύσασθαι κα-
 τὰ τῶν Α' θηναίων ἡμῶν ἀπολλύσασθαι, καὶ ἀπολλύσασθαι πρὸς τῶν ἀπολλύσασθαι
 ἀπολλύσασθαι ἡμῶν ἀπολλύσασθαι, ὅμῃ ἀπολλύσασθαι τῶν ἀπολλύσασθαι
 καὶ ὁ μὲν σῶμα ἀπολλύσασθαι αὐτῶν μὲν τῶν ἀπολλύσασθαι οἱ Συρακούσιοι, ἀπολλύσασθαι ἡμῶν ἀπολλύσασθαι πρὸς τὰς ἀπολλύσασθαι Α' θηναίων,

A quibus populus iureiurando promisit imperium
 se ipsis permissurum liberum. Propinquum erat
 Iouis Olympii fanum, quod capere, quia multa
 ibi dona aurea & argentea erant, cupiebant Athe-
 nienses. Cæterum rem Nicias de industria reiici-
 ens, tempore exclusus est, permittitq; eò præfi-
 dium Syracusanorum ingredi, existimans, si dire-
 ptæ à militibus illæ opes essent, ararium nibilo lo-
 cupletius fore, infamiam verò violati fani in fere-
 casuram. Nobili autè illa victoria nihil vsus, pau-
 cis interpositis diebus, recepit se illicò Naxon, ubi
 hibernavit, sumptusq; fecit cum tanto exercitu
 B ingentes, quum res gereret haud magni momen-
 ti cum nonnullis Siculis qui ad eum deficiebant.
 Vnde Syracusani recepto animo excurrerunt Ca-
 tanam, finelq; vastaverunt, & castra Atheniensium
 incenderunt: quorum conferebant omnes in Ni-
 ciam culpam, quòd in consultando, morando, &
 cauendo, tempus rerum gerendarum corruppe-
 rit. Nam in rebus gerendis nemo eù culpe: quip-
 pe in ipso impetu rei gerendæ impiger & strenuus,
 verum ad audendum cunctator erat & timidus.
 C Ut igitur iterum cum exercitu movit Syracusas,
 tam duxit scienter, tamq; velociter & circumspe-
 ctè se hostibus superfudit, nemo vi animaduerte-
 rit eius ad Thapsum appulsam vel excensionem,
 præuenterit etiam occupare Epipolas: delectos
 milites, qui occurrerunt ei, fuderit, ceperit tre-
 centos, & hostium quoque inuictum habitum e-
 quitatum profligauerit. Quod verò supra omnia
 perculit Siculos, & Græcos obstupescit, modico
 tempore Syracusas circumvallauit, urbem Athe-
 nis non angustiore, sed asperiore locorum in-
 æqualitate & maris vicinitate & propinquitate
 paludum ad eam muro tam longo in orbem cir-
 cumiiciendam. Confecit autè propemodum to-
 tum homo qui nec firma valetudine ad tantas cu-
 ras videretur, verum laboraret renum dolore: cui
 quòd residuum operis non fuerit exactum, iure
 ferendum est expensum. Ego verò prædicandum
 arbitror ducis sollicitudinem, militumq; fortitu-
 dinem iis in rebus quas præclare gesserunt. Siqui-
 dem Euripides post eorum cladem & exitium car-
 men hoc funebre fecit,
 Octo Syracusios fudit per pralia victor
 Hic miles spectat dum equus utriusq; deus.
 Non octo victorias, sed plures reperias de Syra-
 fanis hos antè retulisse, quàm ex deorum reuera
 voluntate vel fortuna Athenienses, quorum insur-
 E gebant plurimum opes, in asperitatem rerum in-
 ciderent. Atq; corpori Nicias vim adhibens, in-
 tererat rebus gerendis plerunq;. Quum verò
 morbus aliquando esset in summo articulo, de-
 cumbebat ipse paucis cum seruis in castris. Inter-
 ea Lamachus ductans exercitum pugnavit exci-
 tantibus Syracusanis Atheniensium muro opposi-
 tum ex vrbe alium, qui interiectus circumvallari
 urbem impediret. At hic relictus ab Atheniensi-
 bus, qui victoria elati fusius insequerantur hostes,
 inferentè se equitatum vnus excepit. Euctus an-
 te cæteros Callicrates est bellator insignis & ani-
 F mosus. Cum eo Lamachus ex prouocatione solus
 est congressus. Qui quum vulnus prior accepisset
 inde Callicratè vulnerasset concidissetq; vnà cum
 eo expirauit. Huius corpore amissaque Syracusani
 potiti, abstulerunt ea, atq; ad murum Atheniensium

in quo destitutus praesidio Nicias erat, citati per-
 rexere. Is necessitate tamen excitatus, quum animad-
 uerteret discrimen, iussit illis qui circa ipsum erant,
 omnem materiam, quae pro muro ad machinas ex-
 citandas iacebat comparata, ipsasque machinas sub-
 iecto igni incendere. Hoc repressit Syracusanos,
 Niciam verò & muros & stipendium Atheniensium
 protexit. Flammam enim, quam elatam in medio
 conspexerunt ingentem, declinauerunt Syracusa-
 ni. Iam his actis, vnus supererat ex praetoribus Ni-
 cias & erat magna in spe. Quippe & vrbes transi-
 tiones ad eum faciebant, & onustae comae nau-
 ues vndique veniebant in castra, quod secundis reb.
 eius fauerent omnes, ac faciebant Syracusani iam
 de vrbe desperantes verba apud eum de pace. Quã-
 do Gylippus quoque, qui ex Lacedaemone suppetias
 illis veniebat, vt inter nauigandum circumuallatos
 muro Syracusanos atque eorum intellexit difficulta-
 tes, ita reliquum instituit cursum, quasi amissa iam
 Sicilia, vrbes Italicas, modo hoc saltem liceret, de-
 fensurus. Quippe magna percubuerat fama om-
 nia tenere Athenienses, ducemque habere obfe-
 licitatem & prudentiam inuictum. Nicias ipse ilico
 etiam praeter ingenium suum praesentibus viribus & for-
 tuna fretus, potissimum vero ex occultis Syracusa-
 norum colloquiis nuntiusque, quos ad ipsum miserunt,
 mox vrbe potiturum se per deditorem existimans,
 nullum respectum aduenientis egit Gylippi, neque a-
 cres excubias. Ille autem quod semel despiceretur ac
 contemneretur, clam Nicia potone est in Siciliam
 delatus, appulsusque quam remotissime ab Syracusis
 magnas copias conscripsit, nec scientibus quidem
 adesse eum vel expectantibus Syracusanis. Quapro-
 pter indicta iis concio erat de foedere cum Nicia fa-
 ciendo. Et pergebant iam nonnulli ad concionem, ante
 censentes iungendam pacem quam vnde quaque clausa
 muro vrbs esset. Siquidem perparum supererat operis,
 atque in id omnis iacebat parata materia. In hoc pre-
 sentis articulo discriminis decurrit vna triremi ve-
 niens Corintho Gongylus. Ad quem scilicet quum
 concursus fieret omnium, Gylippum ille significa-
 uit breui adfore, nauesque subsidiarias aduentare a-
 lias. Haud dum satis Gongylo credebatur, quum nun-
 tius adfuit a Gylippo, qui iubebat vt sibi occurre-
 rent. Itaque animis erecti arma sumpsere, mouitque
 euestigio Gylippus signa, atque ex itinere aciem ad-
 dimicandum cum Atheniensibus instruxit: quos quum
 ex aduerso instruxisset Nicias, stans infesta in A-
 thenienses acie Gylippus, misit caduceatorem, per
 quem Atheniensibus significauit, dare se iis fidem
 publicam, si Sicilia decederet: eum non est digna-
 tus Nicias responso. Ex militibus autem nonnulli
 per ludibrium rogauerunt, Ex vniusne praesentia
 lanx & baculi Laconici euassissent repente res Sy-
 racusanorum tam valide vt contemptui haberent
 Athenienses, qui multo robustiores Gylippo, ma-
 gisque comatos trecentos, quos in vinculis ha-
 buerant, reddiderant Lacedaemoniis? Timaeus
 vero neque Siculos ait vlllo loco habuisse Gylip-
 pum, cuius postea rapacitatem quoque & for-
 des improbauerint, ac, vt primum conspectus
 est, lanxam eius comamque deriserint. Indeta-
 mea idem ait ad illius tanquam noctuae cons-
 pectum frequentes eos aduolasse prompte no-
 mina dantes. Atque haec prioribus veriora sunt.

Α ἐνοίσει ο Νικίας ὅτι ἔχων τοὺς βοηθητικὰς ὄμους διὰ τὸ
 τῆς ἀνάγκης ἔξανασας καὶ κερδίων τὴν κινδύων, ἐκέλευσε
 τοὺς καθ' ἑαυτὸν ὅσα ξύλα παρὰ τῶν τειχῶν ἐτύχθην εἰς μη-
 χανὰς τῶν βεβλημένων, καὶ τὰς μηχανὰς αὐτὰς, πῦρ κρη-
 σάντας, ἀψα. τῆτο τοὺς Συρακυσίους ἐπέχε, καὶ τὴν Νικίαν
 ἔσωσε, καὶ τὰ τείχη καὶ τὰ χεῖματα τῶν Ἀθηναίων. φλόγα γὰρ
 ἀρθεῖσαν εἶχε μέσου πολλῶν ἰδόντες ἀπεβάρησαν οἱ Συρα-
 κυσιοὶ. τούτων ὅμως ἔφηνται, ἀπολέλητο μὲν ὁ Νικίας μό-
 νος τῶν στρατηγῶν, ἦν δὲ ἡ πῆδος μεγάλη. καὶ γὰρ πόλις μείσαν-
 το, καὶ πλοῖα μετὰ οἷα πολλαχόθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, τοῖς
 μηχανασιν οὐ φερονμένοις πύργων παρὰ τῆς μεθῶν. καὶ λῶ-
 ροὶ πνέσῃ δὴ τῶν Συρακυσίων ἐγένοντο πρὸ συμβάσεως
 παρὰ αὐτὸν, ἀπεγνωστότων τὴν πόλιν. ὅπου καὶ Γυλίππου ἐκ
 Λακεδαιμόνος πλέων βοηθῶν αὐτοῖς, ὡς ἠκουσε καὶ πλοῦν τὴν
 ἀποτειχισμὸν καὶ τὰς ἀπορίας, οὕτως ἐπλήθον ὡς ἐ-
 χρομένης μὲν ἡδὴ τῆς Σικελίας, Ἰταλιώταις ὅμως πόλις ἀφα-
 φυλάξων, εἰ καὶ τὸ πῶς ἐγγύοιτο. μεγάλη γὰρ ἡ δόξα διε-
 φοίτα τῶν κεραιῶν πύργων πρὸς Ἀθηναίους, καὶ στρατηγὸν ἔχειν
 ἀμαχοῦ διὰ τυχεῖν καὶ φρόνησιν. ὁ δὲ Νικίας αὐτὸς ὄντως καὶ
 τῶν φύσιν ὑπὸ τὸ ἐν τῶν παρὲν ῥώμης καὶ τέχνης ἀνα-
 τεταρτηκῆς, μάστιγα ὅμως ἐκ Συρακυσίων ἀφελονμένοις
 κρύφα, καὶ πέμπτοι παρὰ αὐτὸν, ὅσον ἔπω τὴν πόλιν ἐν δόξῃ
 καὶ συμβάσεως νομίζων, εἰδέναι τὸν Γυλίππου λόγον ἔχε προ-
 πλέοντος, ὅσδε φυλακὴν ἐποίησάτο κεραιῶν, ἀλλὰ τὰ
 πύργων αὐτῶν ὑποσχεσάται καὶ κεραιῶν φρονεῖν, λαθῶν αὐτὸν ὁ
 αἴηρ, εἰς ἐπλήθει εἶχε πορθεῖν καὶ παρομοιωθεῖς ἀπώπτα
 τῶν Συρακυσίων, στρατῶν σιωπῆσεν πολλαῖς οὐδὲ εἰπά-
 ρεσι, τῶν Συρακυσίων ὅτις αὐτῶν, ὅσδε παρὰ δόκωντων. διὸ
 καὶ παρήγγητο μὲν αὐτοῖς ἐκκλησίᾳ πρὸ τῶν παρὰ τὴν Νικίαν
 ὁμολογῶν, καὶ πνέσῃ ἐβάδιζον ἡδὴ παρὶν ἢ πύργων ἀποτει-
 χισμῶν τὴν πόλιν, οἰόμενοι δεῖν ἡμέτερας ἀφελύσθαι. βρα-
 χύ γὰρ ἡ κρημνὸς τῶν ἀπολιτῶν πόλιν τῶν ἔργων καὶ τῶν τῶν
 βεβλημένων εἶχε τὴν τῶν σκευῶν τῶν τειχοδομίας σύμψασαι.
 ἐκ τούτων ὅμως παρὲν τῶν κινδύων, ἀφικησάτω Γυγύλος
 ἐκ Κορίνθου μὲν τειχῆς καὶ σκευῶν ἀμύντων παρὰ αὐτὸν
 (ὡς εἶχες) πύργων, ἐφραζεν ὅτι Γυλίππου ἀφίξεται ἀφ' Ἀθη-
 ναίων, καὶ πνέσῃ ἀλλὰ βιητοῖ παρὰ πλέοισιν. ἔπω ὅτι τῶν Γυγύ-
 λω πιεσούτων βεβαίως, ἦκεν ἀγγέλος τῶν τῶν Γυλίππου κε-
 λούοντος ἀπὸ τῶν. οἱ δὲ, παρρησάστες ἐξωπλίζοντο καὶ
 παρὰ τῶν αὐτῶν ὁ Γυλίππου εἶ ὁδοῦ τῶν τειχοδομίας ἐπὶ
 τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ὁ κακίους ἀντέταξεν ὁ Νικίας, γέννητος
 ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Γυλίππου τὰ ὅπλα, καὶ κήρυκα πέμ-
 ψας, ἔλεγε διδόναι τοῖς Ἀθηναίοις ἀδ φαν ἀπιοσιν ἐκ Σι-
 κελίας. ὁ μὲν οὖν Νικίας οὐδὲν ἠξίωσεν ἀποκρίνασθαι τῶν δὲ
 στρατῶν πνέσῃ καὶ γινώσκοντες, ἠρώτων εἰ ἀφ' ἡ παρὲν
 ἐνὸς τείωνος καὶ βακτηρίας Λακωνικῆς, οὕτως ἴσχυρὰ τῶν
 Συρακυσίων εἶχε φησι γέροντες, ὡς τῶν Ἀθηναίων καταφρο-
 νῆν, οἱ πολὺ ῥωμαλεώτεροι Γυλίππου, καὶ μᾶλλον κρημν-
 τὰς τειχοδομίας ἔχοντες ἐκ πύργων δεδεμένοι ἀπέδωκαν
 Λακεδαιμονίοις. Τίμηρος ὅμως τοῖς Σικελιώταις φησὶν ἐκ
 μηδενὶ λόγῳ ποιείσθαι τὸν Γυλίππου, ἔφερον μὲν ἀφ' ἑσέρ-
 δαν αὐτῶν καὶ μητρολογίαν καταγόντας. ὡς δὲ παρὲν
 ὡφθη σκώπῳ τῶν εἰς τὸν τείωνον καὶ τῶν κρημνῶν, εἶτα
 μέντοι φησὶν αὐτὸς ὅτι τῶν Γυλίππου φαίνετο, κατὰ τῶν

γλαυκῆ, πολλοὶ παρὰ τῶν ἐπιόμους στρατοπέδων μὲν. καὶ τῶν τῶν παρὲν ἀληθῆς ἐσέ εἰσιν.
 YY iij

Multos desiderauerunt, & magna animi consternatio incessit Niciam, qui clades acciperet, quum praefuisset solus, atque iterum collegarum impulsu impingeret. Interea ostendit se ante portum hostibus Demosthenes splendidissimo apparatu & formidandus. Aducebat nauibus LXXIII pedatum quinque millia, iaculatorum, sagittariorum, & funditorum non minus tria millia, armorum fulgore, nauium paratu, numero hortatorum & tibicium pompose atque ad hostium exornatus terrorem. Fuerunt igitur non immerito apud Syracusanos omnia denuo percussa, quod nullum finem vel exitum, sed nequicquam sudare se & perire incassum cernerent. At Nicias haud diuturnum attulit aduentus copiarum gaudium: verum ut primum in colloquium venit cum Demosthene, qui quamprimum adoriendos hostes censebat, & quamcitissime de summa decernendum capiendisque Syracusas ac penates repetendos, veritus & admiratus praecipitantiam atque audaciam eius, orauit eum ne quo temere & inconsulte progrediretur, ac infestam ostendit moram esse hostibus, quos deficeret pecunia & breui relicturni focii essent. Hos, si premerentur inopia, cito rursus sicut ante ad conditiones pacis ab ipso petendas se conuersuros. Siquidem non pauci erant Syracusis, qui secreta colloquia habebant cum Nicias, monebantque eum ut maneret, quod iam quoque fatiscerent bello, & Gylippum grauarentur. Quod si paululum intenderetur inopia, omnem eos animu abiecturos. Ea quia partim ambagibus Nicias inuoluebat, partim nolebat propalam denudare, opinionem apud duces incurrit timiditatis, atque eandem ipsius reponi sibi praedicantes cunctationes, moras, & nimium exacta consilia, quibus corruerat articulum, quod non subito fuisset hostes aggressus, sed quum refrixisset iam & despectus esset, assensi sunt Demostheni, Niciam vero aegre adegerunt ut admitteret eius consilium. Ita Demosthenes assumptis terrestribus copiis noctu adortus est Epipolas, ac tanta vsus celeritate est ut partim hostium, priusquam sentirent, conciderit, partim se defendentes pepulerit. nec victoriae modum fecit, verum progressus est, dum incidit in Bceotios. Hi nanque globo facto primi impetum dederunt in Athenienses, eosque infestis lanceis & sublato clamore impulerunt. Multos ibi obruncauerunt, totumque confestim pauore & tumultu perfuderunt exercitum, fugientibusque permista pars adhuc integra & victrix, quique descendebant atque accurrebant, a percussis inhibiti in semetipsos incurrerunt, rati eos qui effusi in fugam erant, instare, & socios pro hostibus ducentes. Quippe incondita inter ipsos confusio cum caeco metu, conspectusque per noctem incertitudo, neque plane opacam neque perlucidam, sed quae faceret (luna nimirum iam in occasum praecipite, ac, quum esset frequentium armorum & corporum inumbrata iactatione, non satis lumine suo figuras ostendente, ut cognoscerent inter se) metu hostium etiam socios suspectos, in graues difficultates atque calamitates coniecit Athenienses. Ad haec habebant forte lunam a tergo: unde semet ipsi inumbrantes multitudinem tuorum & fulgorem inuoluebant armorum. Hostes vero clypei obiecta refulgentes luna multo plures representabant & splendidiore.

καὶ ἀθυμία πολλή παρείσθηκε τὸν Νικίαν, τῇ τε μοναρχίᾳ κακοπαροῦντα, καὶ σφαλλόμενον αὐτὸς ὑπὸ τῷ σωμαρχόντων. ἐν τούτῳ δὲ, Δημοσθένης ὑπὸ τῷ λιμνῶν ἐπεφάνετο λαμπερότατος τῆ παρὰ σκιά, καὶ δεινότατος τοῖς πολεμίοις, ἐπὶ νεῶν ἐδομημένων καὶ τελευτῶν ἀγωνιστικῶν πεντακισχίλιους, ἀκοντιστῶν καὶ τοξοτῶν καὶ σφενδομητῶν τετρακισχίλιους ἑξακισχίλιους ὀπλων ἡ χροσμῶ καὶ παρὰ στήμοις τετρακισχίλιους, καὶ πλήρη κελύφων καὶ αὐλητῶν, περικειμένους καὶ παρὰ ἐκπληξιν πολεμίων ἐξησκημένους. ἰὸ οὐρανὸν (ὡς εἶχες) αὐτὸς ἐν φόβῳ μεγάλῳ τὰ Συρακοσίων, εἰς ὅσῳν πέρας ὅσῳν ἀπαλλαγῆναι, ἀλλὰ ποιοῦντας ἄλλως καὶ φθρεμένους αὐτοὺς μάτῳ ὁρώντων. τὸν δὲ Νικίαν ἔπολιον χροῖον ὑφρανεῖν ἢ παρὰ τῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἀμα τὰ παρὰ τὸν ἐν λόγῳ γινόμενα, τῷ Δημοσθένει δὴ τὸς ἐπιχρεῖν τοῖς πολεμίοις κελύφοντος, καὶ τὰς ἑξήκοντα τῶν κινδύων παρὰ τῷ πρῶτος διαπραγμαμένους εἶναι Συρακοῦσας, καὶ ἀποπλεῖν οἴκαδε, δεῖσας καὶ θαυμάσας τὴν ὀξύτητα καὶ τόλμην, ἐδείτο μηδὲν ἀπεγνωσμένους παρὰ τῆς, μηδὲ αἰοήτως. τὴν γὰρ τελευτῶν εἶ) καὶ τῶν πολεμίων, οὔτε χροῖματῶν κεκτημένων, ἐπὶ μήτε τῶν συμμάχων αὐτοῖς πολὺν χροῖον παρὰ κελύφοντων· εἰ δὲ θλιβοῖντο τὰς ἀπορίας, ἵαχον παλιν ἐπὶ αὐτοῖς ἐπὶ συμβάσεως διαπραγμαμένων, ὡς παρὰ τῶν. καὶ γὰρ ἦσαν ἄνδρες οὐκ ολίγοι τῶν ἐν Συρακοῦσας διαλεγεμένων τὰ Νικίαν κρύφα, καὶ μὲν κελύφοντες, ὡς καὶ νῦν ὑπὸ ποιοῦντων τὰ πόλεμον, καὶ τὸν Γύλιππον βαρνωμένον· ἐὰν δὲ μικρὸν ἐπιτείνωσιν αἱ ἀνάγκαι, πρῶτα πάντων ἀπαγορεύσονται. τούτων ὁ Νικίας τὰ μὲν ἀντιθέμενος, τὰ δὲ οὐ θέλων ἐφαίετο λέγειν, ἀπολιρίας παρὰ τοῖς στρατηγῶσι δόξαν· καὶ ταῦτ' ἐκείνα παλιν ἠέκιν φάσκοντες αὐτὸ μελήματῶν, καὶ διατελεσῶν, καὶ ἀκευδοχρίας, (αἷς ἀπώλεσε τὴν ἀκμὴν, οὐκ ἐξήκοντα ἐπιχρεῖν τοῖς πολεμίοις, ἀλλ' ἑὸς καὶ κατὰ φροσύνης) τὰ Δημοσθένει παρὰ τῆς. καὶ ὁ Νικίας μόλις στω ἐχώρησεν ἐκείνα. οὕτω δὲ τὴν περὶ τῶν στρατιῶν ἀναλαβῶν ὁ Δημοσθένης νυκτὸς, ἐπεχείρει τὰς ἑπιπολαῖς· καὶ τοῖς μὲν φάσας, παρὰ ἀθέαται, τῶν πολεμίων, ἀπέκτενε, τοῖς δὲ ἀμυνομένοις, ἐτρέψατο. καὶ κρατῶν οὐκ ἐμύνην, ἀλλ' ἐχώρει παρὰ τῶν μέχρῳ οὐ τοῖς Βοιωτοῖς ἐπέτυχε. παρῶτοι γὰρ ἐπὶ σφραγίσαντες ἑαυτοῖς, καὶ στω δραμόντες εἰς τοῖς Ἀθηναίοις ἐναντίοις τοῖς δόξασιν μὲν βοῆς ἐώσαντο, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον. δι' ὅλα δὲ τῶν στρατεύματος δὴ τὸς ἰὸ οὐρανὸν καὶ ἵαχον, καὶ τῶν φάσας ἠδὲ κατὰ πρῶτον δὲ ἐπιπολαῖς δὲ ἀποβάντων καὶ παρὰ φροσύνης ὑπὸ τῶν πεφρονημένων ἀνακατόμενον, ἑαυτὰ παρὰ ἐπιπτε, τοῖς μὲν φάσας οἰόμενον διώκην, τοῖς δὲ φίλοις ὡς πολεμίοις χροῖον. ἢ γὰρ ἀπαυκτος ἀνάμειξιν ἐν ταῦτα μὲν φόβος καὶ ἀγνοίας. καὶ τῶν ὀψέως ἀπίστον, ἐν νυκτὶ μήτε σκοτὸς ἀκρῶτον μήτε φῶς ἐχούση βέβαιον, ἀλλ' οἷς εἶχες ἠδὲ κατὰ φροσύνης σελήνης καὶ παρὰ σκιάς ὀφθαλμοῖς ὀπλοῖς πολλοῖς καὶ σώμασι κινουμένοις, διατῶ φάσας, μὴ διαφροῦσαι τὰ εἶδη, φόβῳ τῶν πολεμίου καὶ τῶ οἰκείον ποιῆν ὑποπτον, εἰς δὴ τὰς ἀπορίας καὶ παρὰ πετῆας κατὰ τῶν Ἀθηναίων. ἐπὶ τῶν δὲ πῶς καὶ τὴν σελήνην ἔχοντες ὅπως ἐπὶ ὅταν αὐτὸ μὲν αὐτοῖς πᾶς σκιάς ἐπιβάλλοντες, ἀπέκρυστον τῶν πληθὸς τῶν ὀπλων καὶ τὴν λαμπερότητα, τοῖς δὲ ἐναντίοις ὁ παρὰ τὴν σελήνην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμός πολὺ πλείονας ὅσῳν καὶ λαμπερότεροις ἐποῖς.

τέλος δ' , πρὸς τὰς ἀλλοτρίους , ὡς ἠέδοσαν , παροξύνοντες
 τῶν πολεμίων , φέροντες οἱ μὲν ἑαυτοὺς ἰσχυροὺς , οἱ δὲ ἑαυτοὺς
 ἀπὸ τῶν ἀπέναντι οἰόμενοι , οἱ δὲ καὶ τῶν κρημνῶν ὀλισθαίνοντες .
 τοῖς δὲ σκοπεδαμένους καὶ πλανωμένους ἠμέρας ὑπὸ τῶν
 μίμνους οἱ ἵππεις καὶ αὐτομαχίοντες διέφθασαν . ἐγγύθι δὲ
 νεκροὶ διγλίιοι , καὶ τῶν ἀπονημομένων ὀλίγοι μετ' ἑσπέρων
 ἀπέσπασαν . οὐ μὲν οὖν Νικίας πληγῆς ὅσα ἀπεσοδο-
 κήτως , ἢ πᾶσι τῶν Δημοσθένους τῶν προπέτιαν . ἰσχυροῦς δὲ
 τῶν πολεμίων , ἐκείνου δὲ σκοπεῖν τῶν
 τῶν ἰσχυροῦς . οὔτε γὰρ ἄλλω ἀφίξεσθαι δυνάμει ἄλλοις , οὔτε σκο-
 πῆς παρούσης τῶν πολεμίων κρατεῖν . ὅπου γὰρ καὶ κρα-
 τεύουσας ἐκείνων ἔδει μετὰ τῶν καὶ φυγῆν ὁ χερσίον , αἰ
 μὲν (ὡς πτωχάνονται) βαρῶν καὶ νοσῶδες ὄν φρατόπεδον , καὶ
 δὲ , ὡς βλέποισι , καὶ ἀφ' ἑσπέρων ὀλίγοι . μετὰ τῶν
 εὐρὺν δὲ ἡ δόξα , καὶ πολλοὶ μὲν ἠδένον ἦδη , πρὸντες δὲ
 ἠδένον . ὁ δὲ Νικίας χαλεπῶς ἠκούε τῶν φυγῆν καὶ τὸν
 σκοπεῖν , οὐ μὲν δὲ διείδεναι τοῖς Συραχειοῖσι , ἀλλὰ πᾶσι
 μᾶλλον τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τῶν ἐκείνων δίκης καὶ συκ-
 φαντίας φοβεῖσθαι . δεινὸν μὲν οὖν οὐδὲν αὐτῷ παροξύν-
 ον ἐφασκεν . εἰ δὲ συμβαῖν , μᾶλλον ἀφίξεσθαι τὸν ἑαυτοῦ τῶν
 πολεμίων θάνατον , ἢ τὸν ἑαυτοῦ πολιτῶν οἰχόμοια φε-
 ρῶν οἷς ἕφερον ὁ Βυζάντιος Λέων εἶπε πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ πολι-
 τῶν . Βούλομαι γὰρ (ἔφη) μᾶλλον ὑφ' ὑμῶν , ἢ μὲν ὑμῶν
 σκοπεῖν . καὶ μὲν τῶν τύπου καὶ χάριτος εἰς ἑμὲ μετὰ τῶν
 σι δὲ φρατόπεδον , βουλόσασθαι καθ' ἡσυχίαν . ταῦτα δὲ
 αὐτὸν λέγοντος , ὁ μὲν Δημοθένης , ὅσπερ τῶν ἀριστερῶν γνάμην
 κατετυχῆσας ἐπαύσατο βίαζόμενος , τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς
 ἔφερον τὸν Νικίαν παροξύνοντα καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἔδον , οὐ-
 πὸς ἔρρωμένως ἀναμάχεσθαι καὶ τῆς σκοπεῖν . διὸ καὶ
 σιωποῦσεν . ὡς μὲν τοῖς φρατοῖς Συραχειοῖσι ἐπῆλθεν ἄλ-
 λη , καὶ μᾶλλον ἠπίετο τῶν Ἀθηναίων ἠϊόσος , τότε ἦδη καὶ
 τῶν Νικίαν σιωποῦσας μετὰ τῶν , καὶ παρῆγεῖλε τοῖς φρα-
 τῶν ἀφίξεσθαι τῶν πολεμίων . ὡς δὲ ἡ ἑσπέρων
 ταῦτα πρῶτα , καὶ τῶν πολεμίων ὁδοὶς παρεφύλαττε , ἄτε
 δὲ ἡ μὲν παροξύνοντων , ἔξελεπε ἢ σελίωσιν τῆς νυκτός , μέγα
 δέως τῶν Νικίαν καὶ τῶν ἄλλων τοῖς ἑαυτοῦ ἀπειρίας ἢ δειπνῶν
 μονίας ἐκπεπληκμένοις ταῖς ταῦτα . τῶν μὲν γὰρ ἠλίου τῶν
 καὶ τῶν τριακάδας ὑπὸ τῶν ἀμφοτέρων ἠδὲ σιω-
 φέρου καὶ εἰ πολλοὶ γινόμενοι ἑαυτοῦ τῆς σελίωσιν αὐτῶν
 τῶν σελίωσιν , ὅπως τυχόμενοι , καὶ πῶς ἀφίξιν ἑκ
 πόρρωθεν ὁ φῶς σκοπεῖν , καὶ χερσὶς ἠπὸ τῶν ὀδοῦσας ,
 οὐράδιον καὶ ἀφίξεσθαι , ἀλλ' ἀλλοκόλον ἠγνώστον , καὶ παρῶν
 συμφορῶν ἰσχυρῶν , ἐκ θεοῦ γινόμενον σημείον . ὁ γὰρ
 παρῶν σαφῆσάν γε πρῶτον καὶ παρῶν καὶ τῶν ἀφίξεσθαι
 σελίωσιν καὶ τῶν ἀφίξεσθαι καὶ σιῶσιν λόγων εἰς χερσὶν καὶ τῶν
 ἡϊόσος Ἀναξαγόρας , οὔτε αὐτὸς ἑαυτοῦ παλαιός , οὔτε ὁ λόγος
 ἐδόξος , ἀλλ' ἀπόρητος ἐπὶ , καὶ δι' ὀλίγων καὶ μετ' ἄλλων
 βίαις ἠδὲ πρὸς βαδίζων . οὐ γὰρ ἠείχοντο τοῖς φυσικοῖς F
 καὶ μετεωρολόγας τότε καλουμένοις , ὡς εἰς ἀπίστας ἀλόγους
 καὶ δυνάμεις ἀπεροήτοις καὶ κατὰ τῶν ἀστρονομία πᾶσιν
 ἀφίξεσθαι τῶν θεῶν . ἀλλὰ καὶ Πρωταγόρας ἔφυγε , καὶ
 Ἀναξαγόρας εἰρῆσθαι , μάλιστα ἀφίξεσθαι Περικλῆς ,
 καὶ Σωκράτης , οὐδὲν αὐτῶν τῶν γελοῦτων παροξύνον , ὅμως
 ἀπὸ τῶν ἀφίξεσθαι . ὅπως δὲ ἢ Πλάτωνος ἐκλάμ-
 ψασα δόξα , ἀφίξιν τοῖς βίον τῶν ἀφίξιν , καὶ ὅτι ταῖς θεῶν καὶ κλειωτέρας δόξας ἑαυτοῦ τῶν φυσικῶν ἀνάγκας ,

A Postremo prementibus eos undique, vbi pedum
 retulere, hostibus terga dantes, partim ab illis,
 partim ab se mutuo sunt oppressi, alii ex locis ab-
 ruptis delapsi. Alios dissipatos & palantes orta
 luce equites oppresserunt occideruntq;. Cecide-
 runt duo millia, reliquorum pauci cum armis in-
 columes euasere. Nicias haud praeter expectatio-
 nem ictus Demosthenis infectabatur temerita-
 tem. Ille purgabat se de his, suadebatque ut quam
 primum inde reciperent se. Neque enim expe-
 ctandas ipsis copias alias, neque praesentibus viti-
 bus superaturos se hostem, quando si vel sint eo
 superiores, demigrandum & vitandus his locus
 esset, semper ille quidem (ut fama ferret) grauis &
 exercitui insalubris, tunc verò etiam (ut experi-
 rentur) propter anni tempus pestifer. Nam autum-
 ni erat principium, ac cum multi iam morbis ten-
 tabantur, tum summittiebant omnes animum. E-
 nim verò grauiter ferebat Nicias mentionem fie-
 ri fugae & decessus, non quin timeret à Syracusa-
 nis, sed quod populum Atheniensem plus, illius-
 que iudicia & calumnias formidaret. nihil autem
 ferebat se ibi grauius expectare. Sin quid accide-
 ret, malle ab hostibus sibi quam ciuibus irifigi
 mortem, non idem sentiens ac postmodum By-
 zantinus Leo est apud ciues suos loquutus, Prae-
 opto, inquit, per vos quàm vobiscum mortem oppete-
 re. At de loco & regione quo castra transferret,
 per otium dixit deliberandum. Ita fatum Demo-
 sthenes, cui prius consilium male ceciderat, desti-
 tit urgere. Caeteris verò visus est Nicias expecta-
 tione & fide quam habebat certis in vrbe tam per-
 tinaciter de receptu repugnare. Quare etiam ipsi
 assensu sunt. Vt tamen nouae copiae tubuenerunt Sy-
 racusanis, ac grauis morbus saeuit in castris Athe-
 niensium, tunc comprobauit Nicias quoq; consi-
 lium discessus. itaq; edixit militibus vt vata colli-
 gerent. Omnibus his paratis quum nullus hostium
 asseruaret eos, vt qui nec expectarent id, nocte lu-
 na defecit magno metu Nicias & aliorum, qui ex
 imperitia vel superstitione ea expauescebant. Quip-
 pe solis quidem circa trigésimum mensis diem de-
 liquium intelligebat aliquatenus etiam vulgus
 subeunte fieri luna: ipsa verò luna non erat com-
 prehensu procliae, cuius obiectu, & quemadmo-
 dum in plenilunio repente tenebris obducatur,
 varioque sumat colores. verum absurdum arbi-
 trabantur esse cladumq; ostetum caeleste magna-
 rum. Etenim qui princeps dilucidissimam omnium
 confidentissimamq;, vnde illuminetur atque in-
 umbretur luna, doctrinam scripto prodidit Ana-
 xagoras, neque ipse erat antiquus, neque celebris
 doctrina, sed abdita, atque versabatur cum cau-
 tione vel sub fide inter paucos. Neque enim fe-
 rebant physicos & μετεωρολόγας tunc appellatos,
 id est, disputantes de rebus caelestibus, quasi rationi-
 bus absurdis atque improuisis potentiis laboribus-
 que coactis adstringerent id quod deorum est.
 Quae de causa Protagoras in exilium iuit: Anaxa-
 goram in vincula coniectum magno labore li-
 berauit Pericles. Socrates autem, quanuis esset ab
 istis remotissimus, tamen philosophiae nomi-
 ne sublatus est. Tandem Platonis effulgens au-
 toritas, ob vitam eius, & quia principiis subiuga-
 uit vincula naturalia diuinis potentioribusque,

ώστε μη πρότα καθ' αχίλιω παροφείρεσθαι. ταῦτα δ' Α' εἰς ὧν ὁ Κορινθίος κυβερνήτης ἐδίδαξε τοῖς Συραχαιοῖς, καὶ ὡς τὴν μάχην αὐτῶν ἀγωνίζομενος παροφείρεται, ἐπεισὶν ἡδὴ κεραιώτων τῶν Συραχαιῶν. ἤρομίνης ὁ μέγας ἔσπερος καὶ φθορᾶς, ἢ μὴ καὶ ἡ γαλασσοφυγῆ τοῖς Ἀθηναίοις ἀπεκέρχθη. χαλεπῶν δ' καὶ ἀγῶν τῶν σωτηρίων ὄραντες, οὔτε ναὺς ἀτέλκοντες εἰς ἕτερον ἐπὶ τοῖς πολεμίοις ἐκάλουν, οὔτε νεκρῶν ἤτησαν ἀναίρεσιν. ἀτε δὴ τῆς ἐκείνων ἀπαφίας, τῶν τῶν νοσοῦτων καὶ τεθωμένων ἀπόλειψιν οἰκθροτέρων οὐσαν. ἀδὴ παρὸς ὀφθαλμῶν ἔχοντες, αὐτοῖς δ' ἀκείνων ὅτι κινωτέροις ἤσπιδμοι, μὲν πλείονων κακῶν ὅτι τῶν πύτων ἀφισομένους τέλος. ὡρμημένων δ' αὐτῶν ἀπαίρειν ἀφ' ἑκείνων, εἰ μὴ καὶ τὸ Ἰούλιον ὄραντες ἐν θυσιᾶς καὶ πόποις τοῖς Συραχαιοῖς ἀφ' ἑκείνων ἰκίω καὶ τῶν ἐορτῶν ὄντας. οὔτε πείσθη, οὔτε βιάσασθαι προέδοκον, αἰσάντας ἡδὴ παροφείρεσθαι τοῖς πολεμίοις ἀποδοῖν. Ἐρμικράτης δ' αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ σιωπῆς ὅτι τὸν Νικίαν ἀπατίω, ἐπεισὶν πῶς τῶν ἐπαίρων παρὸς αὐτὸν, ἀπ' ἐκείνων μὴ ἦκειν τῶν αἰδρωῶν φάσκοντας, οἱ καὶ παρὸς ἐπὶ εἰώθησαν κρυφατὰ Νικίαν ἀφ' ἑκείνων παρανομοῦντες ὅτι μὴ πορθέσθαι ἀφ' ἑκείνων, ὡς τῶν Συραχαιῶν ἐνδράς πεποιημένων ἀδελφῶν καὶ παροφείρεσθαι παρὸς αὐτοῖς. πύτων δ' κατὰ στρατηγῆς ὁ Νικίας, διέκρινε ἀφ' ἑκείνων, καὶ ἐδίδασκεν ὅτι τῶν πολεμίων ἀληθῶς παθεῖν. παροφείροντες γὰρ αὐτῶν ἡμέρας τὰς δευτέρας τὸ δὴν κατέλαβον, καὶ τὰς ἀφ' ἑκείνων τὸν ἑσπέρων ἀπετείχισαν, τὰς τε γυφύρας ἀπέκρυψαν, ἐν δ' ἑκείνων ὀραλῶν καὶ πεδινῶν τοῖς ἰππέσις ἐπέσαν, ὡς τε μηδὲν ἀλεφθῆναι τοῖς Ἀθηναίοις τόπον ἀμαχεῖ παροφείρεσθαι. οἱ δ' καὶ τῶν ἡμέρων ἐκείνων καὶ τῶν νύκτων τῶν ἐτέρων ὅτι κινωμένοι, ἐπορθεῖν το κλαυθμῶν καὶ ὄλοφυρμῶν, κατὰ αὐτὸν ἐκ πατείδος οὐ πολεμίας ἀνιστάμενοι ἀφ' ἑκείνων ἀπολείψων, καὶ τὰς ἀπολείψων τῶν ἀδιδάτων φίλων καὶ σιωπῶν ἑμῶν τὸ παρὸς καὶ κρυφότερα τῶν παροφείροντων νομοῦντες εἶναι. πολλῶν δ' δεινῶν ἐπὶ τῶν ἐπαρθεῖν φαινομένων, ὅθεν οὐ οἰκθροτέρων αὐτῶν Νικίου ἡγάμα, κεκακωμένου καὶ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, σιωπῶν ἀδιδάτων ὅτι παρ' ἀξίας εἰς ἀναξίαν διαπύω καὶ τὰ σμικροτάτα τῶν ἐφοδίων εἰς ὄσσημα, πολλῶν ἀφ' ἑκείνων νόσον διόρμον. παροφείροντος δὲ μετ' ἀρρώσθας, καὶ καρτεσιώτος, ἀ πολλοὶ τῶν ἐρρωμένων μόλις ὑπὸ τῶν ἀδιδάτων κατὰ φαινοδῶν ὅτι πᾶσιν ὄντος, οὐ δὲ αὐτὸν ὁσδὲ τὰ φιλοψυχεῖν, τοῖς πόνοις ἐμμένοντος, ἀλλὰ δι' ἐκείνοις τῶν ἐλπίδα μὴ παροφείρεσθαι. καὶ γὰρ εἰς δάκρυα καὶ ὄδυρμους τῶν ἄλλων ὑπὸ φόβου καὶ λύπης βεποκίμων, ἐκείνος εἰ ποτε βιάσασθαι τὸ ποιεῖσθαι, δῆλος ἦν ὁ αἰσθρὸν καὶ ὁ ἀκλῆες τῆς στρατείας ἀναλογίζομενος παρὸς ὁ μέγας καὶ τῶν δόξαι ὡν ἠλπίζε κατὰ παροφείρεσθαι. οὐ μόνον δ' αὐτὸ τῶν ὄφιν ὄραντες, ἀλλὰ καὶ τῶν λόγων μνημονύοντες, καὶ τῶν παρανομοῦντων ἀπ' ἐποίησθαι κωλύων τὸν ἐκπλοῦν, ἐπὶ μᾶλλον ἐνόμιζον ἀναξίως ἀλαμπυρῆν. καὶ παρὸς τὰς ἐκείνων ἐλπίδας ἀθύρως εἶχον, ἐνοσοῦντες ὡς αἰὲρ κοφίλης καὶ πολλὰ καὶ μέγαρα λαμπαρῶν ὄντων παρὸς ὁ θεῶν, οὐδὲν ὁσδὲ ἐπὶ κέρειρα τύχη χεῖρα τὸ κακῶν ἐπὶ τῶν στρατεύματι καὶ ἀπνοτάτων. οὐ μὴν δὲν ὅτι Νικίας ἐπεισὶν καὶ φωνῆ καὶ παροφείρεσθαι καὶ δεινῶν ἐκείνων. καὶ ὡς πᾶσαι γε τῶν πορείων ἐφ' ἡμέρας ὀκτὼ βαλλόμενος καὶ τε αὐμαπίζομενος ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἀπῆλθον ἐφύλαττε τῶν σὺ αὐτῶν δυνάμιν, ἀχίς

ne spiculo adigerentur. Id suggestit Syracusan's Corinthius Aristo, qui in iplo conflictu strenue dimicans vincens iam Syracusanis cecidit. In genti clade & strage data, Atheniensibus fuga mari praecisa est: qui quum terra item difficilem salutis expeditionem cernerent, neque hostes, quum abstraherent ex propinquo naues, arcuerunt, neque corpora petierunt ad sepulturam, quando agrorum & sauciorum, qui deserendi erant, qua illorum insepulorum sortem ducebant miserabiliorem. Quae quum ante oculos haberent, semetipfos etiam illis calamitosiores existimabant, qui per plures arumnas eodem tandem essent omnino recasuri. Molientibus autem his noctu ab vrbe mouere signa, cernens Syracusanos Gylippus sacrificiis & poculis ob victoriam & solenne immerfos, desperavit vel monendo & cogendo excitaturum se eos ut abeuntes adorirentur hostes. At Hermocrates dolum ex semetipso in Nicias commentus, misit ad eum cer os ex amicis suis, qui venire simulabant se ab illis qui ante consueuerant clam cum eo colloqui. Hi monuerunt eum ne se nocte moueret, quod ipsis locassent Syracusani infidias, angustiasque, quibus transeundum erat, infidissent. Ita circumscriptus Nicias remansit simpliciter, ac veritus est ne non vere in hostium retia incideret: siquidem prima luce praecurrerunt, saltus obsederunt, vada fluuiorum munierunt muris, pontes resciderunt, locis planis & caestribus equites locauerunt, nullus ut esset relictus. Atheniensibus locus sine dimicatione progrediendi. Athenienses quum & illum diem & insequentem noctem ibi commorati essent, ob necessarium inopiam & imbecillos amicos familiarisque, quos relinquebant, quasi ex patria migrarent non ex hostico, cum eiulatu perrexerunt & lamentatione. Attamen praesentia mala ducebant imminentibus leuiora. Quum essent autem acerba spectacula in exercitu multa, nullam ipso erat Nicias arumnosius, tum valetudine corporis affecto, tum indigne contracto ob viatici exiguitate ad curam angustam corporis, quod multa morbi causa requirebat. Quum faceret tamen in hac imbecillitate & toleraret ea quae multi vix sustinebant valentes, quem perspiciebant omnes non sui causa nec vitae cupiditate in illis perdurare arumnis, verum ipsorum causa spem non abiicere. Nam quum alii ad lacrymas & gemtus extimore atque mactore conuerterent se, illum, siquando esset eo compulsus, liquebat maculam & deformitatem reputare huius expeditionis cum magnitudine & gloria rerum, quas sperauerat perpetrare. Neque vero quum speciem illius intuerentur, verum etiam quum dictorum reminiscerentur ac monitorum eius, quum ab ea expeditione deterreret populum, multo censebant indigniorem eius fortunam, neque spem in diis ullam reponerent, volentes secum virum religiosum, qui prolixissimus in deos fuerat, nihilo sorte uti clementiore quam teterrimi in exercitu & abiectissimi. Verum tamen enitebatur Nicias voce, vultu, comitate contemnere videri calamitatem, atque itinere toto, dum per dies octo iaculis percutitur & vulneratur, copias, quas ipse ducebat, seruauit integras,

donec captus Demosthenes est, & manus, cui A ille praeerat, ad Polyzeliam villam inter dimican- dum & restitandum circumuenta. Demosthe- nes quidem districto ense percussit seipse, sed ictu non lethali, quod citò eum cingerent & com- prehenderent hostes. Vt Nicias Syracusani ad- uercti casum nuntiarunt illius, atque hic missis equitibus illas copias cognouit in deditioem venisse, petijt à Gylippo inducias, vt Athenien- ses ex Sicilia dimitterent incolumes, obsidibus acceptis de impensa, quam eo bello fecerant Sy- racusani. At hi cum id reiecerunt, tum superbe atrociterque minitantes profcindentesque iaculis B omnium iam rerum egenum perierunt. Sustinuit tamen illam noctem, & postero die processit in- ter hostium tela ad Asinarum amnem. Illic ho- stes alios vi impulerunt in flumen, alij occupa- runt praefiti abijcere semetipsos. Atque ibi in fluvio, dum simul & bibunt & contrucidantur, maxima strages & cruentissima edita est, quo- usque genibus aduolutus Gylippi Nicias, Mi- fereat, inquit, vos Gylippe victores, nequaquam mei quidem, qui ex tantis cladibus nomen & fa- mam comparavi, sed Atheniensium reliquorum, memores belli communem esse aleam, ea autem moderatè clementerque aduersus vos in rebus suis secundis vsos Athenienses. Ita fati Nicias non- nihil est Gylippus conspectu & oratione motus. Sciebat enim in componenda pace bene meri- tum de Lacedaemonijs Niciam. Magnificum simul ad gloriam putabat, si duces hostium ca- ptiuos abduxisset. Itaque Niciam comiter exci- pit & confirmat, edicitque vt caeteros capiant. Caeterum perlato tardè ad omnes edicto, longè minor fuit captorum quam interfectorum nu- merus, quanuis multos subducerent milites. Con- tractis omnibus qui propalam capti erant, pul- cherrimas & excellissimas arbores secundum D amnem spolijs captiuorum exornauere. Ipsi coro- nati equis suis eximie excultis & hostium tohis urbem sunt inuecti, quod ex nobilissimo certami- ne, quod Graeci contra Graecos decertauerant, solidam victoriam maxima contentione & sum- ma vi strenuitatis ac virtutis reportassent. Inde totius populi Syracusani & sociorum concione aduocata, Eurycles concionator legem rogauit, primùm, vt diem quo ceperant Niciam festum agerent, eoque sacrificarent atque ab operibus fe- riarentur, eumque diem festum à fluvio appel- larent Asinarium. Dies fuit decimusseptimus E mēsis Carnei, quem Metagitneona Athenienses vocant: Atheniensium seruitia & alij socij subha- starentur: ipsi, & siqui essent eorum socij Siculi, in vinculis haberentur, & in Latomias conde- rentur, exceptis ducibus: illi vt necarentur. Sci- fcente hæc populo Syracusano, Hermocrates, quum commemorauisset Bene vti victoria prestan- tius esse quam vincere, non mediocri est tumultu exceptus. Gylippum verò, duces Atheniensium deposcentem sibi condonari, quò ducere eos La- cedæmonem posset, luxuriantes iam rebus se- cundis infectati Syracusani sunt, alioquin eius et- iam in bello asperitatem & Laconicum pertæxi imperium. Sordes quoque eius (vt ait Timæus) auaritiâque damnauerunt; vitium paternum: F oioi, κακῶς ἔλεγον, διῶς τε καὶ πρὸς τὸν πόλεμον, αὐτὸ τὴν τραχύτητα καὶ τὸ Λακωνικὸν τῆς βίτης αἰτίας οὐ ραδίως ἐκλυοχῶντες. ὡς δὲ Τίμαχος φησι, καὶ μικρολογίαν ἰνὰ καὶ πλεονεξίαν κατεργαζόμενοι.

ἀγχοῖς οὐ Δημοσθένος ἔδωκε, καὶ δὲ μετ' ἐκείνου φράττω- μεν, πρὸς τὴν Πολυζήλῳ ἐκλίω ἐν τῷ ἀφ' ἡμῶν χαράσσει καὶ ὑπολείπειται κυκλαδῶν. αὐτὸς δὲ Δημοσθένης ἀπα- σαύματος δὲ ξίφος, ἐπλήξε μὲν ἑαυτὸν, οὐ μὲν ἀπέθανε, (καὶ τῶν πολεμίων ἀπεχρόντων καὶ συλλαβομένων. ὡς δὲ τῷ Νικίᾳ ἀπερσελεύσαντες ἐφραζοῖσι οἱ Συραχούσιοι, καὶ πύμ- λας ἰππίας, ἔγνω τὴν ἐκείνου τῆς φραττώματος ἀλλοθιῆς ἡσίου ἀπεισάσθαι πρὸς τὸν Γύλιππον, ὅπως ἀφ' οὗ τοῖς Ἀθηνῶσι ἐκ Σικελίας, ὁμηρολαβόντις ὑπὸ τῶν χερσῶν τῶν Συραχούσιοις ἀπῆλθε πρὸς τὸν πόλεμον. οἱ δὲ οὐ πρῶτον, ἀλλὰ πρὸς ὑβερν καὶ μετ' ὀργῆς ἀπειροει- τες καὶ λαιδοροῦντες ἔβδμον, ἠδὲ πρῶτον ἐνδεῶς ἐχρίτα τῶν ἀισαίων. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα διεκέρτη- σε, καὶ τὴν ἑπιποδῶν ἡμέραν πρὸς τὴν βδομήμην πρὸς τὸν Ἀσίαν ποταμὸν. ἐκ δὲ τῆς μὲν οἱ πολεμιοὶ σιω- νελόντες ἐπέσταν εἰς τὸν ῥεῖθρον, οἱ δὲ, φθάνοντες ὑπὸ δὲ τοῖς ἐρρίπτον ἑαυτοῖς καὶ πλῆθος ἐν τῷ ἄμα καὶ ὠμότατος, ἐν τῷ ποταμῷ πινόταν ἄμα καὶ σφαττομέ- νων ἀγχοῖς Νικίας Γυλίππον ἀπερσεύσαν, εἶπεν, Ἐλεος ὑ- μάς, Γύλιππε, λαβέτω νικῶντας, ἐμοὶ μὲν μηδεὶς, ὅς ἐστι τηλικαύταις ἀτυχίας ὄνομα καὶ δόξα ἔχον. τῶν δὲ δήλων Ἀθηνῶν ἐποηθέντων ὅτι χριστὴ μὲν αὐτῶν τῆς πολέ- μου μετείως δὲ αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἐχρήσαντο ἐν οἷς νύτ- χου Ἀθηνῶν πρὸς ὑμᾶς. οἰαῦτα τῶν Νικίου λέγοντες, ἔπειθε μὲν ἡ καὶ πρὸς τὴν ὄψιν αὐτῶν καὶ πρὸς τῆς λόγους ὁ Γύλιππος. (ἠδὲ γὰρ τῶν Λακεδαίμονιους δὲ πεποηθέντας ὑπὸ αὐτῶν πρὸς τὴν ἡμορῶν ἀφ' ἡμῶν) μέγα δὲ ἠγεί- το πρὸς δόξα, εἰ ζῶντας ἀπαγάγει τῶν δύπτρατήρων. διὲ τὸν τε Νικίαν ἀισαίων ἐθαύρασε, καὶ τοῖς δήλοις ζωρεθῆν παρήγελε. βραδέως δὲ τῶν ἀφ' ἡμῶν διακρούμενου, πολλῶν τῶν φονδέντων ἐλάττονας οἱ ἀφ' ἡμῶν ἐχρήσαντο. καὶ τοῖς πολλοὶ διεκράτησαν ὑπὸ τῶν φραττωμένων. τοῖς δὲ φα- νεροῖς ἐδωκότες ἀφ' ἡμῶν, τῶν μὲν κέλιμα καὶ μέγιστά δένδρα τῶν πρὸς τὸν ποταμὸν ἀπέδωκαν ἀχμαλώτοις πύρο- πλίας, ἐφεθαμένους δὲ αὐτῶν καὶ χρυσίοντες ἰπποῦς ἀφ' ἡμῶν, κείραντες δὲ τοῖς τῶν πολεμίων, εἰσήλαυον εἰς τὸ πόλιν, ἀγῶνα λαμορότατον, ὃν Ἐλλίνας πρὸς Ἐλλίνας ἠ- γανίσαντο, καὶ πικρὴν τελεωπάτην καὶ τὴν πλείστα καὶ ῥώμην μέγιστην ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐρετῆς κατωρθώσασκε. Ἐκκλη- σίας δὲ πύρο δὲ Συραχούσιων καὶ τῶν Συραχούσιων ἡμο- ρῶν, Εὐρυκλῆς δημαγωγὸς ἐχρήσεν. πρῶτον μὲν τὴν ἡ- μέραν ἐν ἣ τῶν Νικίας ἐλαβον, ἐπὶ ἔχθη, ἡμορῶν καὶ ἀφ' ἡμῶν ζῶντας ἔργον, Ἀσινῶν τὴν ἐορτήν ἀπὸ τῶν ποταμῶν κα- λουπῶν, ἡμέραν δὲ τὴν τετάρτην φθίνοντος ἔκαρνεῖο μιλῶν, ὃν Ἀθηνῶν Μεταγχιτιῶνα ἀπερσεύσαντο. τῶν δὲ Ἀθη- ναίων τοῖς μὲν οἰκέταις ἀποδοῦναι, καὶ τῶν δήλοις Συραχού- σιους, αὐτοῖς δὲ καὶ τοῖς ἀπὸ Σικελίας φερούσιν, ἐμβαλόντας εἰς τῶν ἀφ' ἡμῶν, πλὴν τῶν φραττωμένων. ἐκείνοις δὲ ἀπο- κτείναν. οἱ δὲ πρῶτον ἀφ' ἡμῶν τῶν Συραχούσιων, Ἐρμό- κροῦ μὲν εἶπὼν ὅτι τῶν νικῶν κρῆττον ὅτι δὲ καλῶς χερ- σάσσει τὴν νίκη, οὐ μετεῖως ἐφορῶσθη. Γύλιππον δὲ τοῖς φρα- τηρῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐξαπομύνοι ζῶντας ἀγαγεῖν Λα- κεδαιμόνιους, ὑβρίζοντες ἠδὲ τῶν ἀτυχῆμασιν οἱ Συραχού- σιοι, κακῶς ἔλεγον, διῶς τε καὶ πρὸς τὸν πόλεμον, αὐτὸ τὴν τραχύτητα καὶ τὸ Λακωνικὸν τῆς βίτης αἰτίας οὐ ραδίως ἐκλυοχῶντες. ὡς δὲ Τίμαχος φησι, καὶ μικρολογίαν ἰνὰ καὶ πλεονεξίαν κατεργαζόμενοι.

εφ' ἧ καὶ Κλεανδρίδης ὁ πατὴρ αὐτῶν δῶρων ἀλοῖς ἔφυγε.
 καὶ οὗτοι αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἑλπίδος ἠελαιῶν, ἀ Λύσανδρος ἔ-
 πεμφθὲν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑφ' ἐλευθέρου τριάρχου, καὶ κρύ-
 ψατο ὑπὸ τῶν οἰκίας, εἶτα μὴ κρυφθεὶς, ἀφῆκε
 πύργου ἔξω περὶ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ
 μάλλον διηγεῖται. Δημοσθένος δὲ καὶ Νικίαν ἀποσταθεὶν
 Τίμαχος οὐ φησὶ ὑπὸ τῆς Συρακουσίων καταδεδεῖσθαι,
 ὡς Φίλιππος ἔγραψε καὶ Θουκυδίδης, ἀλλ' Ἐρμοκράτους
 πεμφθέντος, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας συνηλώσης, καὶ δι' ἐνὸς τῆς
 φυλάκων παρέντων, ἀλοῖς δὲ αὐτῆς ἀποσταθεῖν. Ἐμύτοι
 ἄλλα παρὰ τῆς πύργου ἐκβλήθητα, καὶ ἄλλα φανερά
 τοῖς δεομένοις τῶν ἡρώων. πωθένοντι δὲ μετὰ τὴν
 Συρακουσίων ἀσπίδα καὶ κέρας παρὰ τὸν ἱερῶν δεικνύσθαι, Νι-
 κίου μὲν λευκοῦ, χρυσοῦ δὲ καὶ πορφύρας ὅπως παρὰ
 ἀπὸ τῶν μεμνημένων δι' ὑφῆς συκεκροτημῶν. τῆς δὲ Ἀ-
 θηναίων οἱ μὲν πλεῖστοι διεσθάρησαν ἐν ταῖς λατρίαις
 ὑπὸ νόσου ἢ διαίτης ποιηθείας, εἰς ἡμέραν ἐκάστην κτύπας
 δυοκρῖθαι λαμβάνοντες, καὶ μὴ ὑδάτος. οἱ δὲ οὐλοῦντες
 ἐπὶ τῆς ἀφαιρέσεως, ἢ καὶ ἀφαιρόντες, ὡς οἴεται.
 καὶ οὕτως ὡς οἴεται ἐπὶ τῶν, οἰστροὶς ἵππων εἰς τὸ μέ-
 τωπον. ἀλλ' ἦσαν οἱ καὶ τῶν παρὰ τὴν δουλείαν ὑπο-
 μείνοντες. ἐβόησαν δὲ καὶ οὐλοῦντες τὸ αἰδῶν καὶ τὸ κρίματι. ἢ γὰρ
 ἡλθεροῦτο ἡ χάρις, ἢ ἡμῶν μὲν παρὰ τὸν οὐλοῦντα κακῶς
 ἡνοῖον καὶ δι' Εὐριπίδου ἐσώθησαν. μέγιστα γὰρ
 (ὡς εἶπεν) τῆς αὐτῆς ἑλλήνων ἐπέσθησαν αὐτῶν τὴν μού-
 σαν οἱ παρὰ Σικελίαν καὶ μὴ τῆς ἀφαιρέσεως ἐκείνης
 τε δείγματα καὶ νόματα κερματίζοντων ἐκμαθήσαντες,
 ἀγαπητῶς μετιδίδουσαν ἀλλήλοις. τότε γὰρ φασὶ τῆς
 Σικελίας οἴκαδε συχοῖς ἀσπίδα τῆς Εὐριπίδου φιλο-
 φροῦς, καὶ διηγεῖται τοῖς μὲν, ὅτι δουλοῦντες ἀφείθησαν,
 ἐκδιδάξαντες ὅσα τῆς ἐκείνου ποιημάτων ἐμμεμνημένοι, τοῖς
 δὲ, ὅτι πλεονεχῶς μὲν τὴν μάχην, ἔσθης καὶ ὑδάτος με-
 τέλαβον τῆς μελῶν ἄσαιτες. οὐδ' ἔστι γὰρ μάστιγι, ὅτι τῆς Καν-
 νίου φασὶ πλοίου παρὰ φερομένου τοῖς λιμένειν, ὑπὸ λη-
 στῶν διωκόμενον, μὴ μάλιστα τῶν παρὰ τὸν, ἀλλ' ἀπείρ-
 γαν. εἶτα μύθοι ἀφαιρέσεως ἡμῶν οὐλοῦντων ἀσπί-
 τα τῆς Εὐριπίδου, φησάντων ἐκείνων, οὕτω παρὰ τὴν κα-
 τὰ γαίῃ τὸ πλοῖον. Ἀθηναίοις δὲ φασὶ τὴν Συρακουσίων ἔχ-
 ῆναι ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως ἀπίστον γνῶσθαι. ξένος γὰρ τις (ὡς
 εἶπεν) ἀπὸ τῆς εἰς Πύργου, καὶ κατέσθαι ὅτι χυρῶν, ὡς ἐγνω-
 χύτω ἢ τῆς Ἀθηναίων, λόγους ἐποίησε παρὰ τῆς γερ-
 νότων. ὁ δὲ χυρῶν ἀκούσας, παρὰ ἄλλοις πωθένοντι, δρό-
 μω συστίναι εἰς τὸ αἶψα, καὶ παρὰ τῶν τοῖς ἀρχοῖν, δι-
 οῦς κατ' ἀρῶν ἐπέλαβε τὸ λόγον. ἐκπληξέως δὲ καὶ ἑ-
 ραχῆς (ὡς εἶπεν) ἡμοῦν, οἱ μὲν ἀρχοῖτες ἐκκλησίας
 συναγαγόντες, εἰσηγάγον τὸ ἀφαιρέσειν ὡς δὲ ἐρωτώμενος
 παρ' οὐ πύργου, ἄφες οὐδὲν εἶχε φερέσειν, ὁδὸς λογι-
 οῦς εἶ), καὶ ἀφαιρέσειν τὴν πόλιν, εἰς τὸ ἑρῶν καταδεδεῖσθαι ἔσπε-
 λεῖτο πολὺ χρόνον. ἕως ἐπὶ ἡμεῖς οἱ δὲ παρὰ τὴν καὶ ὡς εἶπεν
 ἀπαγγέλλοντες. οὕτω μάλιστα ὁ Νικίας ὅτις ἐβόη παρὰ τὴν ἀπολλάκειαν ἀλοῖς παρὰ τῆς

A ob quod Cleandrides item pater eius reperunda-
 rum damnatus, exilij causa solum vertit: & hic
 ipse ex mille talentis, quæ Lylander Spartam mi-
 fit, depeculatus triginta, quæ sub tecto recondi-
 derat, inde detectus fœdissimè conscivit sibi exi-
 lium. Caterùm hæc in historia Lylandri exequu-
 tumus fufius. Demosthenem & Niciam perisse
 Timæus refellit lapidibus ab Syracusanis cooper-
 tos, vt Philistus & Thucydides scriptum relique-
 runt, sed certiores factos ab Hermocrate quid
 ageretur, quum nondum dimissa concione misif-
 fer ad eos certum, qui ab vno fuit ex custodibus
 admiffus, sibimetipfos mortem cōsciuisse. Corpora
 tamen ante portam proiecta in publicum ad cuius
 libet spectaculum fuiffe. Accepi Syracusis et-
 iam hac ætate ostendi in templo quodam fixum
 clypeum, quem Niciaz autumant fuiffe, auro &
 purpura affabrè inter se contextis compactum.
 Athenienses plerique in Latomijs morbo & victu
 prauo absumpti sunt: siquidem hordei hemine binæ,
 singula aquæ illis in dies præbebantur. Non
 paucos sui reptos venum dedere, aut non cogni-
 tos pro seruis distraxere equo in fronte compun-
 ctos, ac fuerunt qui præter seruitutem hoc etiam
 tulere. Verùm fubleuauit hos verecundia & mo-
 destia sua. quippe vel breui manumiffi fuerunt,
 vel in honore habiti remanserunt apud dominos.
 Fuerunt & nonnulli Euripidis causa conseruati.
 Nam præter cæteros interiores Græcos desidera-
 uerunt illius versus ij qui Siciliam incolebant.
 Quòd si qua specimina & gustus horum adfer-
 rent ij qui quotidie appellebant, ea edifcebant, le-
 tique inter se communicabant. Plures autem tunc
 commemorant, qui sospites domum reuertii sunt,
 Euripidem benignè salutauiſſe, ac prædicasse alios
 fuiffe se manumiffos, quòd quæ ipsius carmina
 tenuerant memoria, illos ea docuiffent, alios pa-
 lantes post pugnam fuiffe cibo & potu adiutos,
 quum verius illius canerent. Neque id novum
 est. quia Caunium nauigium ferunt, quum littori
 appelleret Siculo prementibus nauibus prædator-
 ijs, Siculos primò nõ recepisse, sed repulſisse: tan-
 dem rogatos nõſſent cantica Euripidis, vbi ſci-
 re ostenderunt, tum applicare nauigiũ permiſſiſſe.
 Athenienses ferunt hanc cladem maximè propter
 nuntium noluiſſe credere. Siquidem peregrinus
 quidam qui in Pyrazum descenderat, & in tonſtri-
 na fedebat, quasi re Atheniensibus iam nota, ser-
 monem habuit de gestis illis. Tonſor, vbi audiuit,
 priuſquam divulgaretur apud alios, curſu contendi-
 dit in urbem, ac quum ad archontas contuliſſet
 ſe, detulit ilico ea dicta in forum. Pauore & trepi-
 datione haud immeritò inſequuta, archontes ad-
 uocata cōcione hominem produxere. Qui inter-
 rogatus de quo accepiſſet, quum nihil certi habe-
 ret dicere, pro mendace & ciuitatis turbatore in
 rotam deligatus & diu tortus eſt, donec aduene-
 runt qui totam cladem ordine annuntiarunt. Ita
 tandem fides habita Niciaz eſt, quum in eas, quas
 crebrò illis prædixerat, incidiffet calamitates.

PLV
 colen. Co
 fuit & m
 te. nam
 non sequ
 moni
 velle
 rum Lic
 lora. Po
 quam d
 ſecundo
 atque
 luens, i
 non an
 bent Rom
 vitium
 quidem
 quum e
 dico
 quæ
 ab initio
 republic
 rum p
 populo
 tetteram
 differ
 ficite
 calculo
 ter i. s.
 prefer
 confit
 quæ
 de bona
 cam ſam
 quum
 ter
 pud
 gna
 & frequ
 parat
 tos par
 ſtant
 ſu
 in ſi
 tam
 quum
 quum
 tam
 quum